

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

**«Αι ημέραι ημών επί της γης είναι ως σκιά,
και μονιμότης δεν υπάρχει» (Α΄ Χρον. 29/κθ/15)**

ΝΑΙ! ΕΧΟΥΜΕ ΕΛΠΙΔΑ!

«*Η δε ελπίς ου καταισχύνει*»

Δοξάζουμε το Θεό διότι, χάρη στην αγάπη Του και μέσα από τη θυσία του Χριστού, μας έχει δώσει ελπίδα. Δεν υπάρχει καταλληλότερο πρόσωπο από τον ίδιο τον εμπνευστή της Βίβλου για να μας ενθαρρύνει. Γι' αυτό συγκέντρωσα και παραθέτω κάποια εδάφια, τα οποία προσεύχομαι να δώσουν δύναμη και να υπενθυμίζουν τη θαυμάσια ελπίδα που έχουμε σε Αυτόν, όπως κάνει και σ' εμένα.

- «*Ιδού, ο οφθαλμός του Κυρίου είναι επί τους φοβουμένους αυτόν· επί τους ελπίζοντας επί το έλεος αυτού*» (Ψαλμ. 33/ηγ/18).
- «*Διότι εγώ γνωρίζω τας βουλάς τας οποίας βουλεύομαι περί υμών, λέγει Κύριος, βουλάς ειρήνης και ουχί κακού, διά να δώσω εις υμάς το προσδοκώμενον τέλος*». (Ιερ. 29/κθ/11).
- «*Εις την ελπίδα χαίροντες, εις την θλίψιν υπομένοντες, εις την προσευχήν προσκαρτερούντες*» (Ρωμ. 12/ιβ/12).
- «*Διότι συ είσαι η ελπίς μου, Κύριε Θεέ· το θάρρος μου εκ νεότητός μου*» (Ψαλμ. 71/οα/5).
- «*Ευλογητός ο Θεός και Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, όστις κατά το πολύ έλεος αυτού ανεγέννησεν ημάς εις ελπίδα ζώσαν διά της αναστάσεως του Ιησού Χριστού εκ νεκρών*» (Α' Πέτρ. 1/α/3).
- «*Διά τούτο δεν αποκάμνομεν, αλλ' εάν και ο εξωτερικός ημών άνθρωπος φθείρται, ο εσωτερικός όμως ανανεούται καθ' εκάστην ημέραν. Διότι η*

προσωρινή ελαφρά θλίψις ημών εργάζεται εις ημάς καθ' υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης, επειδή ημείς δεν ενατενίζομεν εις τα βλεπόμενα, αλλ' εις τα μη βλεπόμενα· διότι τα βλεπόμενα είναι πρόσκαιρα, τα δε μη βλεπόμενα αιώνια» (Β' Κορ. 4/δ/16-18).

- «*Διά του Ιησού έλάβομεν και την είσοδον διά της πίστεως εις την χάριν ταύτην, εις την οποίαν ιστάμεθα και καυχώμεθα εις την ελπίδα της δόξης του Θεού. Και ουχί μόνον τούτο, αλλ' και καυχώμεθα εις τας θλίψεις, γινώσκοντες ότι θλίψις εργάζεται υπομονήν, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς δεν καταισχύνει, διότι αγάπη του Θεού είναι εκκεχυμένη εν ταις καρδίαις ημών διά Πνεύματος Αγίου του δοθέντος εις ημάς*» (Ρωμ. 5/ε/2-5).
- «*Ο δε Θεός της ελπίδος είθε να σας εμπλήση πάσης χαράς και ειρήνης διά της πίστεως, ώστε να περισσεύητε εις την ελπίδα διά της δυνάμεως του Πνεύματος του Αγίου*» (Ρωμ. 15/ιε/13).
- «*Αυτός δε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός και ο Θεός και Πατήρ ημών, όστις μας ηγάπησε και έδωκεν αιωνίαν παρηγορίαν και αγαθήν ελπίδα διά της χάριτος, είθε να παρηγορήση τας καρδιάς σας και να σας στηρίξη εις πάντα λόγον και έργον αγαθόν*» (Β' Θεσ. 2/β/16-17).

Από Συνεργάτη

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ: Κιουταχείας 8, 142 31 Νέα Ιωνία

ΑΡΘΡΑ

Σελ.

- ❶ ΝΑΙ! Έχουμε ελπίδα 2
- ❶ Πώς μιλάει ο Θεός; 4
- ❶ Σε φάνη, αλλά όχι σε στάβλο 8
- ❶ Ποτέ δεν γέλασε; 12
- ❶ Η κατά Θεόν λύπη... 16
- ❶ Το μέσο ή το μήνυμα; 21
- ❶ Αλμά / Μπετουλά / Ναάρ
– Εμμανουήλ 23
- ❶ Πώς περνάει ο καιρός... 32

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Σελ.

- ❶ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ 15
- Υπηρέτες... Θεού; (2)
- ❶ «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ [;]» 28
- ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΕΣ ΔΗΘΕΝ "ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ"
- ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ
- ΟΤΑΝ Ο ΛΑΟΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ...ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ
- ❶ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ 31
- Πιστεύετε σε θαύματα;

Ευχαριστούμε που διαβάσατε
τη σελίδα 13
του περασμένου τεύχους!

ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ...

Συστήνουμε το μπλογκ
"neakaipalaia.blogspot.com"

ΕΤΟΣ 26 – ΤΕΥΧΟΣ 224 / ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/δ/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/18) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAA0XXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης • Ταχυδρομική Επικοινωνία: ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία: 210-27.73.785 • Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 •

«TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Πώς μιλάει ο Θεός;

Πώς να βρούμε τον δρόμο όταν χρειαζόμαστε οδηγία από τον Θεό, ιδιαίτερα μάλιστα σε καιρούς ταραχής όπως αυτοί που διερχόμαστε τώρα στη χώρα μας; Συχνά οι πιστοί ρωτούν: –Τι λέει γι' αυτό ο Θεός; –Ποιο δρόμο θέλει να ακολουθήσω; –Ποιον άνθρωπο να παντρευτώ; –Τι επάγγελμα να διαλέξω; –Πού να μείνω το υπόλοιπο της ζωής μου; –Θέλει ο Θεός να εργαστώ στο έργο Του; Αυτά και αμέτρητα άλλα γεμίζουν το μυαλό πολλών πιστών, ιδιαίτερα των νέων.

Πιστεύετε εσείς ότι ο Κύριος μιλάει στους δικούς Του; Στα πρώτα βήματα της χριστιανικής του ζωής ο γράφων συχνά αναρωτιόταν: –Πώς ξεχωρίζουμε το θέλημα του Θεού για τη ζωή μας; –Τι θέλει ο Θεός να κάνω σ' αυτή ή την άλλη περίπτωση; Όμως οι απαντήσεις που έπαιρνε από διάφορους καλοδιάθετους και καλόπιστους χριστιανούς ήταν ποικίλες και κάποτε αντικρουόμενες.

Στην παραβολή του Καλού Ποιμένα στο Ιωάν. 10/1, ο Χριστός παρουσιάζεται ως ο «**ποιμήν ο Καλός**» και οι ακόλουθοί Του ως «**πρόβατα**» της βοσκής Του. Όποιος αισθάνεται προσβλητικό να τον παρομοιάζουν ως «πρόβατο του Χριστού», τότε η συνέχεια αυτού του κειμένου δεν τον αφορά. Αν όμως καταλαβαίνετε την σημασία των λέξεων στις εικόνες που χρησιμοποίησε ο Ιησούς για εμάς, θα εκτιμήσετε την ομορφιά και τη σοφία που κρύβεται μέσα τους.

Ο Ιησούς λέει εδώ, «Εγώ γνωρίζω τα πρόβατά μου και εκείνα γνωρίζουν (αναγνωρίζουν) τη φωνή μου και με ακολουθούν», περιγράφοντας μια διαδικασία όπου ακούμε και ακολουθούμε, και έτσι βρίσκουμε νερά και τροφή, προστασία,

ειρήνη και κάθε παροχή που υποσχέθηκε να μας εξασφαλίσει στον Ψαλμό 23/κγ. Όμως μερικοί χριστιανοί διαβάζοντας το χωρίο όπου ο Ιησούς λέει: «**Τα πρόβατα τα εμά ακούουσι την φωνήν μου, και εγώ γνωρίζω αυτά, και με ακολουθούσι**» (Ιωάν. 10/1/27), καταλήγουν στο λανθασμένο συμπέρασμα ότι πρέπει με κάποιο θαυματουργικό ή μυστικιστικό τρόπο «να ακούνε κυριολεκτικά τη φωνή του Χριστού».

Αλλά είναι αυτό που εννοεί εδώ ο Χριστός; Το είπε ξανά σε άλλη διδασκαλία προς τους μαθητές Του; Μάλλον όχι. Αντίθετα είπε πως όταν έρθει το Άγιο Πνεύμα «**θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθειαν**» (Ιωάν. 16/13/13). Δεν τους είπε ότι «θα ακούτε τη φωνή μου» αλλά ότι το Άγιο Πνεύμα θα σας οδηγήει – εξάλλου αυτός είναι ένας από τους κυριότερους λόγους για τους οποίους το Άγιο Πνεύμα στάλθηκε στη γη. Πάλι όμως παραμένει το ερώτημα: **–Με ποιο τρόπο οδηγεί το Πνεύμα του Θεού;**

Πριν από χρόνια ένας εκκλησιαστικός ποιμένας συνέβη να δέχεται πολλά τηλεφωνήματα από ανθρώπους της εκ-

κλησίας οι οποίοι αντιμετώπιζαν σοβαρά προβλήματα. Πολλές φορές τα τηλεφωνήματα γίνονταν το βράδυ στο σπίτι του, και χρειαζόταν να ξοδεύει ώρες ακούγοντας, συμβουλευόμενος και, όχι σπάνια, επαναλαμβάνοντας ξανά και ξανά τις ίδιες συμβουλές σε κάποιους που φαίνονταν απρόθυμοι να τις εφαρμόσουν. Αλλά ένα βράδυ, αφού τελείωσε μια παρόμοια τηλεφωνική συνομιλία και πήγε να δει αν είχε κοιμηθεί το κοριτσάκι του, εκείνο ανακάθισε και είπε: «Μπαμπά, να σε ρωτήσω κάτι: Όλοι αυτοί οι άνθρωποι που σε παίρνουν τηλέφωνο, τους ρωτάς αν πρώτα μίλησαν με τον Κύριο Ιησού;» Ήταν τούτη μια ιδέα που από τότε γράφτηκε στην καρδιά του και άλλαξε την πρακτική του.

Στην εποχή μας υπάρχει μία πλανεμένη διδασκαλία, που κάποιοι ονομάζουν “**Ρήμα**”. Οι δάσκαλοι και οι οπαδοί της παίζουν με την “ερμηνεία” και τη διαφορά ανάμεσα στις λέξεις «**λόγος**» και «**ρήμα**», στηρίζουν μία πλάνη που εύκολα παρασύρει σε παρερμηνείες και οικονομική εκμετάλλευση των οπαδών. Όμως αυτό που λένε “**ρήμα**”, δεν είναι λόγος Θεού, αλλά στην ουσία μόνο γαργάλημα των αυτιών τους. Ουσιαστικά είναι εκείνο που ο Παύλος προφήτευσε όταν έγραφε: «**Δεν θέλουσιν υποφέρει την υγιαίνουσαν διδασκαλίαν, αλλά θέλουσιν επισωρεύσει εις εαυτούς διδασκάλους κατά τας ιδίας αυτών επιθυμίας, γαργαλιζόμενοι την ακοήν**» (Β΄ Τιμ. 4/3).

Πρόκειται για λόγια που λέγονται προσπαθώντας να εντυπωσιάσουν και να ευχαριστήσουν: λόγια ανάλογα με τις επιθυμίες τους. Όταν σε κάποιον πεις ότι θα γίνει καλά ο άρρωστος πατέρας του, ή ότι θα επιστρέψει ο άσωτος γιος του, ή ότι θα μετανοήσει ο δύστροπος σύζυγός, όλα αυτά είναι ΠΟΘΗΤΑ από κάθε άν-

θρωπο. Όμως κανένα από αυτά δεν αναφέρεται ως υπόσχεση στο γραπτό λόγο του Θεού. Ποτέ ο Θεός δεν είπε ότι σ’ αυτή τη φάση της ζωής **οι δικοί μας** άρρωστοι θα γίνονται καλά, **οι δικοί μας** άσωτοι θα επιστρέφουν, **οι δικοί μας** άπιστοι θα πιστεύουν... Βεβαίως, κάθε καρδιά θα ήθελε να ακούσει τέτοιους “προφητικούς λόγους υπόσχεσης” και θα ήθελε να τους δει να εκπληρώνονται... παραγνωρίζοντας ότι σε όλα αυτά τα παραδείγματα, το κεντρικό βάρος δίνεται στον όρο “**οι δικοί μας**”.

Το ανάλογο ισχύει και για άλλα ζητήματα, όπως η εργασία, ο γάμος, η εκκλησία, οι σχέσεις με συγγενείς κ.λπ.[*] Στις περιπτώσεις αυτές οι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται για τον ΛΟΓΟ του Θεού αλλά μάλλον για μία πρόβλεψη του μέλλοντος, το ίδιο που άλλοι ζητούν σε χαρτορίχτρες ή καφετζούδες, σε ωροσκόπια ή μέντιουμ. Όμως αυτά όλα είναι ξένα από τη βιβλική διδασκαλία και εμπειρία.

Υπάρχουν στις Γραφές περιπτώσεις όπως π.χ. στον Παύλο, όπου ο Χριστός φανερώθηκε και του μίλησε με όνειρο ή όραμα, και αυτό είναι που όλοι θα ήθελαν: να έχουν οδηγία σαφή, ώστε να μην κουράζουν το μυαλό τους και, κυρίως, να μην αναλαμβάνουν καμία ευθύνη για τις επιλογές τους. Όμως δεν ήταν πάντοτε έτσι τα πράγματα. Ας θυμηθούμε μερικά παραδείγματα, όπως την περίπτωση που όντας ο Παύλος στην Αθήνα γράφει: «**εκρίναμεν εύλογον [ευδοκήσαμεν] να απομείνωμεν μόνοι εν Αθήναις**» (Α΄ Θεσ. 3/γ/1), ή όταν ο Λουκάς αποφάσισε να γράψει το Ευαγγέλιο στον Θεόφιλο, και δεν λέει ότι το έκανε με “θεία εντολή” αλλά ότι «**εφάνη και εις εμέ εύλογον [έδοξε], όστις διηρέυνησα πάντα εξ αρχής ακριβώς, να σοι γράψω**» (1/α/3).

Αν οι πρώτοι χριστιανοί είχαν πάντοτε “λόγον Κυρίου” για κάθε ζήτημα της

ρές περιπτώσεις που είχαν να κάνουν με το έργο του Θεού.

Ο Θεός μιλάει σήμερα, αλλά πώς Τον ακούμε; Πιο σωστά το ερώτημα θα έπρεπε να είναι: • Μήπως Τον ακούμε αλλά δεν μας αρέσει εκείνο που μας λέει; • Μήπως μας οδηγεί σε έναν δρόμο που δεν θέλουμε να περπατήσουμε; • Μήπως η μέχρι τώρα ανυπακοή και αντίδρασή μας, προκάλεσε σκλήρυνση στις καρδιές και τα πνευματικά αυτιά μας, και έχουμε γίνει αναίσθητοι στη φωνή του Κύριου;

Ένα άλλο επίσης σοβαρό ερώτημα είναι: • Τι κάναμε την τελευταία φορά που μας μίλησε ο Θεός; Πολλοί αντιμετωπίζουν τον λόγο του Θεού "κατ' επιλογήν". Από όσα έχει να πει ο Θεός, εκείνοι διαλέγουν μόνο αυτό που τους αρέσει, ανάλογα με τα "γούστα" τους, και παραβλέπουν ότι τους φαίνεται δυσάρεστο ή άβολο. Αλλά όταν ο Θεός μάς μιλάει, δεν το κάνει για να ικανοποιήσει το δικό μας θέλημα, αλλά για να οικοδομήσει εμάς και την Εκκλησία Του, και για να επεκτείνει τη Βασιλεία Του.

Σε μια περίπτωση ο Θεός είπε στο λαό μέσω του Προφήτη: **«Ούτω λέγει**

ζωής τους, δεν θα έμενε περιθώριο να βάλουν σε λειτουργία το μυαλό τους (εύλογον=μετά λόγου, λογικό) ώστε να αποφασίσουν τι πρέπει να κάνουν, ακόμη και σε σοβα-

Κύριος· Στήτε επί τας οδούς και ιδέτε και ερωτήσατε περί των αιωνίων τριβών, πού είναι η αγαθή οδός, και περιπατείτε εν αυτή, και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εις τας ψυχάς σας». Αλλά τι έκαναν οι άνθρωποι; Μας το λέει στο ίδιο εδάφιο: **«Αλλ' αυτοί είπον, δεν θέλομεν περιπατήσαι εν αυτή»** (Ιερ. 6/ς/16). Και στο επόμενο εδάφιο ο Κύριος πάλι λέει: **«Κατέστησα σκοπούς εφ' υμάς, λέγων, Ακούσατε τον ήχον της σάλπιγγος. Αλλ' είπον, δεν θέλομεν ακούσει».**

Απέναντι σ' αυτές τις αυθαιρεσίες και "χριστιανικές" μαντεψιές, οι Απόστολοι μας καλούν να προσέχουμε τον γραπτό λόγο του Θεού και μάλιστα μας συστήνουν να μην προσθέτουμε σ' αυτόν. Όποιοι ορίζουν τη ζωή τους με βάση "αποκαλύψεις", "ενύπνια", "προφητείες" και τα παρόμοια, το βέβαιο είναι πως ήδη έθεσαν τους εαυτούς τους **«εις τόπους ολισθηρούς»** και μάλιστα με δική τους ευθύνη.

Το αληθινό **«ρήμα»** ή **«λόγος»** του Θεού, ποτέ δεν πρόκειται να είναι ενάντια στο γραπτό λόγο της Βίβλου, παρά μόνο μπορεί να επιβεβαιώσει έμπρακτα τον **«γεγραμμένον»** λόγο του Θεού, όπως τον βρίσκουμε στην Αγία Γραφή. Ας προσέχουμε λοιπόν καθέναν που έρχεται και προσπαθεί να μας απομακρύνει από τη γραπτή διδασκαλία της Βίβλου, με το πρόσχημα ότι τάχα "έχει λόγο (ή ρήμα) Θεού" για εμάς. **☛**

[*] Στους οπαδούς αυτής της σύγχρονης αίρεσης του χριστιανισμού, θα προτεινάμε το βιβλίο του χαρισματικού ιεροκήρυκα **John Bevere**, *«Thus Saith the Lord?»* – Στα ελληνικά κυκλοφορεί από τις εκδόσεις "ΑΝΩΓΕΙΟ" με τίτλο **«Ούτω λέγει ο Κύριος»**.

Σε φάτνη, αλλά όχι σε στάβλο.

Για άλλη μια φορά θα ακουστούν τα κάλαντα τις μέρες των Χριστουγέννων, από παιδιά και χορωδίες. Μέσα σε πλαίσιο εντελώς ξένο από το μεγάλο γεγονός της σκήνωσης του Μονογενούς Υιού του Θεού μεταξύ των ανθρώπων, Εκείνος θα σκιαστεί πίσω από κάθε μορφής έθιμα και μύθους, που παραδοσιακά ή σκόπιμα έχουν εισαχθεί με μοναδικό σκοπό ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ! Ένας από τους πιο γνωστούς μύθους είναι ότι ο Χριστός γεννήθηκε μέσα σε στάβλο ή σπήλαιο, που χρησιμοποιούσαν για να κατοικούν ζώα. Ο «Τ» και άλλη φορά έγραψε γι' αυτό το παραμύθι, βάζοντας τα πράγματα στη θέση τους. (Βλ. Δεκ. 1986). Στο κείμενο που ακολουθεί εξετάζουμε το θέμα πιο αναλυτικά.

Η σκηνή της γέννησης

Γνωρίζουμε όλοι πώς παριστάνεται η σκηνή της Γέννησης. Η Μαρία, ο Ιωσήφ και το βρέφος Ιησούς σε ένα στάβλο περιτριγυρισμένοι από βρόμικα ζώα, ποιμένες και τρεις σοφούς μάγους. Η ιστορία επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο τα Χριστούγεννα σε πολλές παιδικές παραστάσεις. Ο Ιωσήφ και η Μαρία έφθασαν στη Βηθλεέμ το βράδυ της γέννησης, ο Ιωσήφ οδήγησε τη γυναίκα του στο πανδοχείο αλλά έμαθε πως δεν υπήρχε χώρος—εκτός από ένα στάβλο...

Αλλά είναι σωστή αυτή η σκηνή; Η προσεκτική ανάγνωση του κειμένου της Καινής Διαθήκης και των αρχαιολογικών στοιχείων δείχνει ότι χρειάζεται αναθεώρηση.

Να πώς αποδίδει την ιστορία της Γέννησης η ΝΔΜ της Βιβλικής Εταιρείας: «Ανέβηκε κι ο Ιωσήφ από τη Ναζαρέτ, πόλη της Γαλιλαίας, στην Ιουδαία, για να απογραφτεί στην πόλη Δαβίδ, που ονομάζεται Βηθλεέμ, γιατί καταγόταν από την οικογένεια και τη γενιά του Δαβίδ. Είχε μαζί του και τη Μαριάμ, τη μνηστή του, η οποία ήταν έγκυος. Τον καιρό που αυτοί ήταν εκεί, ήρθε η ώρα της Μαριάμ να γεννήσει, και γέννησε τον γιο της τον πρωτότοκο». Όπως βλέπουμε, ως εδώ, δεν υπάρχει καμία αναφορά για στάβλο, ούτε πανδοχέα, ούτε καμία σχετική συζήτηση! Ατυχώς, όμως, η μετάφραση αυτή στη συνέχεια ξεφεύγει από το ιερό κείμενο και ακολουθεί τον μύθο... **Τι συνέβη πραγματικά;**

Η οικογένεια του Δαβίδ

Ο Λουκάς λέει στο 2/β/3 ότι ο Ιωσήφ, που ήταν απόγονος του βασιλιά Δαβίδ, ταξίδεψε στον τόπο καταγωγής του μαζί με τη Μαρία για να συμμετέχουν σε μια απογραφή. Στην αρχαία Ανατολή, οι ιστορικές μνήμες ήταν μακρές και η σύνδεση της ευρύτερης οικογένειας με την ιδιαίτερη πατρίδα ήταν σημαντική. Όταν ο Ιωσήφ παρουσιάστηκε στη Βηθλεέμ και είπε: **«Εγώ είμαι ο Ιωσήφ, γιος του Ηλί, γιος του Ματθάτ, γιος του Λευί»** (Λουκ. 3/γ/23-24), προφανώς κάποιος συγγενής στην πόλη πρόσφερε χώρο στον ίδιο και την οικογένειά του. Μάλιστα ο Ιωσήφ δεν ήταν από μια απλή οικογένεια αλλά είχε βασιλική καταγωγή από τη γενεαλογική γραμμή του Δαβίδ. Αν και οι εβραϊκές Γραφές ονομάζουν ως πόλη Δαβίδ την Ιερουσαλήμ 43 φορές, η σύνδεση της Βηθλεέμ με τον αρχαίο βασιλιά ήταν τόσο ισχυρή ώστε συνέχισε να είναι γνωστή ως **«πόλη Δαβίδ»** ακόμη και στην εποχή της Καινής Διαθήκης (Λουκ. 2/β/4,11).

Η εγκυμοσύνη της Μαρίας ήταν επίσης σημαντική. Στην αρχαία Ανατολή, ο τοκετός ήταν γεγονός σημαντικό για την κοινότητα. Θα ήταν αδιανόητο για το λαό της Βηθλεέμ να αδιαφορήσει για την έγκυο Μαρία, πόσο μάλλον όταν ήταν γυναίκα του Ιωσήφ από τη βασιλική οικογένεια του Δαβίδ. Αλλά και έτσι να ήταν, ο Λουκάς σημειώνει ότι μόλις πριν έξι μήνες η Μαρία είχε επισκεφτεί εκεί κοντά το συγγενικό σπίτι της Ελισάβετ, **«εις την ορεινήν εις πόλιν Ιούδα»** (Λουκ. 1/α/39). Αν η Βηθλεέμ ήταν τόσο φιλόξενη, ο Ιωσήφ μπορούσε να πάρει τη Μαρία και να πάει κοντά τους. Εξάλλου, όπως προκύπτει από το κείμε-

νο του Λουκά, ο Ιησούς δεν γεννήθηκε μόλις πήγαν εκεί, αλλά **«ενώ ήσαν εκεί»** ήδη για κάποιο διάστημα, και συνεπώς υπήρχε χρόνος για να φροντίσουν από πριν κατάλληλα για τη γέννηση του βρέφους (Λουκ. 2/β/6).

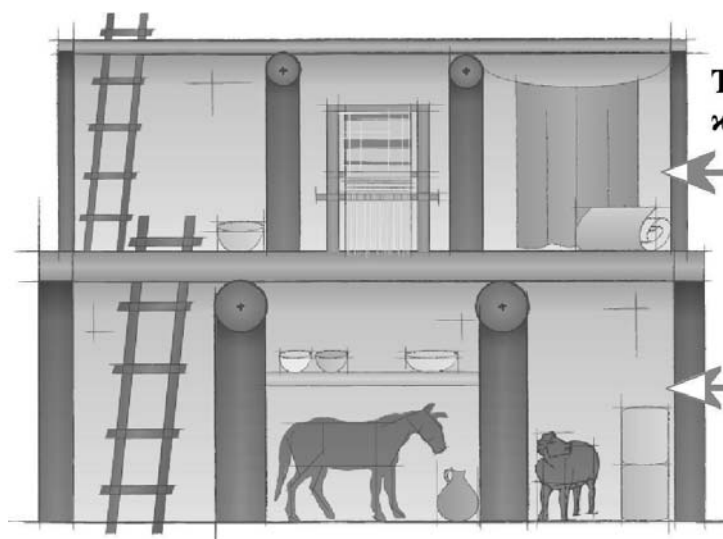
Βλέποντας λοιπόν όλα τα δεδομένα στο σύνολό τους, είναι εντελώς απίθανο ο Ιωσήφ και η Μαρία να είχαν για να μείνουν μόνο τον στάβλο του πανδοχείου, κάτι που έτσι κι αλλιώς δεν αναφέρει διόλου η ιερή αφήγηση.

«Μακριά σε μια φάτνη»

Με τα παραπάνω λόγια αρχίζει ένας γνωστός δυτικός χριστουγεννιάτικος ύμνος [*Away in a manger, / No crib for His bed / The little Lord Jesus / Laid down His sweet head...*] που έχει μεταφραστεί και στα ελληνικά ως **“Μακριά σε μια φάτνη, στη Βηθλεέμ...”**.

Αφού, όμως, όπως είδαμε, δεν υπάρχει ζήτημα στάβλου για τη γέννηση του Χριστού, γιατί συνδέθηκε πάντα ένας στάβλος με την ιστορία της γέννησης; Προφανώς λόγω της κεντρικής θέσης που έχει η **«φάτνη»** στην διήγηση (Λουκ. 2/β/7,12,16). Ίσως στο δικό μας βιωτικό πλαίσιο, μια φάτνη κανονικά δε μπορεί να βρίσκεται μέσα σε ένα σπίτι. Ωστόσο, επί χιλιάδες χρόνια –αλλά και σήμερα ακόμα σε πολλά μέρη του κόσμου–, οι φάτνες ανήκουν στα οικιακά αντικείμενα.

Όσο και αν φαίνεται παράξενο σε όσους ζουν σε πόλεις, στη Βίβλο αναφέρονται ζώα που φυλάσσονταν μέσα σε σπίτια. Για παράδειγμα, μια γυναίκα είχε στο σπίτι της ένα μοσχάρι για πάχυνση,¹ και όταν ο Ιεφθάς ορκίστηκε να θυσιάσει το πρώτο που θα έβγαине από την πόρτα του σπιτιού του, προφανώς κάποιο ζώο είχε στο νομ. του, γεγονός

Τυπική ιουδαϊκή κατοικία του 1ου αιώνα

Υπερώο ή ανώγειο: Χώρος κατοικίας και φιλοξενίας.

Ισόγειο: Αποθήκη και χώρος προστασίας ευαίσθητων ή πολύτιμων ζώων.

Art: Bible Study Magazine

που ταίριαζε απόλυτα με όσα ίσχυαν τότε στην Εγγύς Ανατολή.²

Οι αρχαιολόγοι έχουν ανακαλύψει φάτνες σκαλισμένες σε πέτρα ή χτισμένες στα ισόγεια πολλών κατοικιών από τους βιβλικούς χρόνους. Οι ιστορικοί και ανθρωπολόγοι έχουν παρατηρήσει ότι η πρακτική διατήρησης κάποιων ζώων στο σπίτι υπάρχει παντού. Ενώ τα κοπάδια έμεναν σε στάνες στα λιβάδια (Λουκ. 2/β/8), τα πολύτιμα ή ευαίσθητα ζώα (πουλερικά, βόδια, γαϊδούρια, ή πρόβατα και κατσίκες που εγκυμονούσαν) τα έμπάζαν τη νύχτα σε ένα δωμάτιο στο ισόγειο του σπιτιού. Αυτό τα προστάτευε από ζημιά και εμποδίζει την

κλοπή, ενώ τα ζώα πρόσθεταν επίσης συμπληρωματική θερμότητα για τις κρύες νύχτες με το σώμα και την κοπριά τους. Τέλος, ήταν εύκολη η πρόσβαση σε αυτά (π.χ. άρμεγμα για το γάλα της οικογένειας, αβγά κ.λπ.). Το πρωί έβγαζαν πάλι τα ζώα έξω από το σπίτι. Η Μαρία, λοιπόν, γέννησε τον Ιησού και Τον ξάπλωσε μέσα σε φάτνη, αλλά αυτό το έκανε μέσα σε ένα σπίτι.

Στο πανδοχείο(;)

Γιατί, λοιπόν, γίνεται λόγος για "πανδοχείο" που ήταν υπερπλήρες – εξ ου και χρειάστηκε να χρησιμοποιηθεί η φάτνη; Στο Λουκ. 2/β/7 η ΝΔΜ που αναφέραμε στην αρχή, λέει: «**Δε βρήκαν μέρος στο πανδοχείο**», αλλά το αρχαίο κείμενο δεν λέει τέτοια πράγματα. Λέει μόνο ότι δεν υπήρχε διαθέσιμος χώρος (τόπος) στο κατάλυμα (καταλύματι).

Η ελληνική λέξη «**κατάλυμα**» που σε αυτό το στίχο μεταφράζεται ΛΑΘΟΣ ως «**πανδοχείο**», χρησιμοποιείται άλλη μία φορά στην Καινή Διαθήκη. (Στο Λουκ.

« ΤΥΧΙΚΟΣ »

(4479)

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011 - 9

22/κβ/11 και στην παράλληλη περικοπή Μάρκ. 14/ιδ/14). Η λέξη δεν περιγράφει κανένα “πανδοχείο” αλλά το “ανώγειο” ή “υπερώο” ενός σπιτιού, όπου έγινε ο Τελευταίος Δείπνος. Μάλιστα η ΝΔΜ και στα δύο αυτά χωρία δεν μεταφράζει το «κατάλυμα» ως “πανδοχείο” –όπως κάνει στη διήγηση της γέννησης– αλλά ως «**δωμάτιο**»!!! Συνεπώς η λέξη μπορεί κάλιστα και πιο σωστά να μεταφραστεί ως “**δωμάτιο** [υποδοχής]”, “**αίθουσα**” ή “**ξενώνας**”, όπως έχει γίνει σε άλλες μεταφράσεις.³

Αν ο Λουκάς ήθελε να κατανοήσουμε το «κατάλυμα» της ιστορίας των Χριστουγέννων ως κάποιο είδος ξενοδοχείου, ήξερε τον σωστό όρο που έπρεπε να χρησιμοποιήσει, όπως το έκανε στην παραβολή του Καλού Σαμαρείτη, όπου ο ημιθανής τραυματίας φέρθηκε σε «**πανδοχείον**» και φροντίστηκε από τον «**πανδοχέα**» (Λουκ. 10/ι/34-35). Ο Λουκάς ξέρει και χρησιμοποιεί κατάλληλα δύο εντελώς διαφορετικούς όρους: **α/ «κατάλυμα»** στη διήγηση της γέννησης και **β/ «πανδοχείον»** στην παραβολή του Καλού Σαμαρείτη.

Άρα όταν ο Λουκάς γράφει ότι δεν υπήρχε χώρος «**εν τω καταλύματι**», εννοεί ότι στο συγκεκριμένο σπίτι όπου είχαν καταλύσει ο Ιωσήφ και η Μαρία, το δωμάτιο υποδοχής είχε καταληφθεί και από άλλους, ώστε να μην είναι πλέον κατάλληλος «τόπος» για τον τοκετό της Μαρίας. Μη έχοντας άλλη επιλογή, η γέννα έγινε σε ένα χώρο του ισόγειου –όπου για κάποιες ώρες έβαζαν και ζώα– γι’ αυτό υπήρχε εκεί η φάτνη, που ήταν ό,τι πιο κατάλληλο για να τοποθετήσουν προσωρινά ένα μωρό, όπως και σήμερα βάζουν τα βρέφη σε μωρουδιακά καλάθια. Έτσι κι αλλιώς όμως ο Χριστός γεννήθηκε μέσα σε σπίτι και όχι σε στάβλο.

Και το σπήλαιο;

Μα ούτε για σπήλαιο γίνεται λόγος στην Καινή Διαθήκη. Όλα τα σχετικά, όπως τα ελληνικά κάλαντα και η βυζαντινή ύμνογραφία

περί σπηλαίου, στηρίζονται αποκλειστικά και μόνο σε ΑΠΟΚΡΥΦΑ ευαγγέλια...

Ενώ λοιπόν τα παιδιά θα τραγουδούν μεθαύριο «*Εν τω σπηλαίω τίκτεται...*», θα ξέρετε ότι κανένα σπήλαιο δεν μνημονεύεται στην Καινή Διαθήκη, ούτε από τον Λουκά ούτε από άλλον Ευαγγελιστή. Με ειλικρίνεια ομολογεί ο κ. Νίκος Ζίας στην ιστοσελίδα της Μητροπόλεως Καισαριανής, Βύρωνος και Υμηττού:

«*Η Γέννηση τοποθετείται μέσα σε σπήλαιο, στοιχείο που δεν προέρχεται από τα Ευαγγέλια, αλλά την παράδοση που ξεκινάει μεν από το απόκρυφο το λεγόμενο Πρωτοευαγγέλιο του Ιακώβου (κεφ. XVII) "και εύρε σπήλαιον εκεί και εισήγαγε αυτήν" (C. Tischendorf, Ευαγγέλια Απόκρυφα, εκδ. οίκος Σπανού, σελ. 32) αλλά την παίρνει ο Ορθόδοξος θεολογικός στοχασμός (Ιουστίνος ο φι-*

λόσοφος και μάρτυς) και την καθιερώνει η υμνογραφία με τον Ρωμανό "και η γη το σπήλαιον τω απροσίτω προσάγει" (Κοντάκιον), και τους άλλους Υμνωδούς των Χριστουγέννων...»⁴

Συμπεράσματα

Ο Ιησούς, λοιπόν, δεν γεννήθηκε στο στάβλο ενός ξενοδοχείου / πανδοχείου, αλλά σε ένα σπίτι, κοντά σε μια ευγενική οικογένεια, αν και χρειάστηκε να φιλοξενηθεί για λίγο στο χώρο που προοριζόταν για τα οικόσιτα ζώα και να τοποθετηθεί στη φάτνη του σπιτιού εκείνου, που ήταν το καταλληλότερο για τη στιγμή εκείνη σκεύος.

Όταν οι ποιμένες επισκέφθηκαν το βρέφος Ιησού, το σημάδι που τους είχε δώσει ο άγγελος δεν ήταν "ένα βρέφος μέσα σε ένα στάβλο" αλλά **«θέλετε ευρεί βρέφος εσπαργανωμένον, κείμενον εν τη φάτνη»** (εδ. 2/β/12), όπως και ακριβώς έγινε.

Ο Θεός Πατέρας φρόντισε ώστε ο Υιός Του να γεννηθεί σε αυτόν τον κόσμο περιβαλλόμενος από μια οικογένεια. Και ο επίγειος "πατέρας" Ιωσήφ μερίμνησε, όπως θα έκανε κάθε άλλος καλός πατέρας –ο Ιωσήφ ήταν υπόδειγμα καλού πατέρα– να έχει η γυναίκα του την καλύτερη δυνατή βοήθεια και περιποίηση στον τοκετό της. Δεν είναι δίκαιο ούτε λογικό να σκέφτεται κανείς για τους επίγειους γονείς του Ιησού σαν απερίσκεπτους νέους που δεν γνώριζαν τι έπρεπε να κάνουν σε τέτοια περίπτωση. Αντίθετα, και μόνο το γεγονός ότι η Μαρία είχε έτοιμα μαζί της σπάργανα με τα οποία **«εσπαργάνωσεν αυτόν»** (Λουκ. 2/β/7) αποδεικνύει πέραν των άλλων τη βάση των λεγομένων μας.

Όλα τα άλλα, όπως η ταυτόχρονη παρουσία των μάγων μαζί με τους ποιμένες κατά τη σκηνή της προσκύνησης και άλλα πολλά, είναι τουλάχιστον φαιδρά και οπωσδήποτε έξω από την αλήθεια της Αγίας Γραφής.

Πηγές

Gary A. Byers, "Away in a Manger, but Not in a Barn", «Bible Study Magazine», Vol. 2, Issue 1: pgs. 44-46.

Διαβάστε περισσότερα άρθρα στο Bible Archaeology.org

Kenneth, Bailey, "The Manger and the Inn: The Cultural Background of Luke 2:7", Theological Review of the Near East School of Theology Vol. 2, No. 2 (1979): 33-44.

Kenneth Bailey, Jesus Through Middle Eastern Eyes: Cultural Studies in the Gospels. (Downers Grove: Inter-Varsity, 2008).

Larry Stager, "The Archaeology of the Family in Ancient Israel", Bulletin of the American Schools of Oriental Research 260 (1985) 1-36.

Yizhar Hirschfeld, The Palestinian Dwelling in the Roman-Byzantine Period (Jerusalem: Franciscan Press, 1995).

Σημειώσεις

1. «Είχε δε η γυνή παχύ δαμάλιον **εν τη οικία**· και έσπευσε και έσφαξεν αυτό· και λαβούσα άλευρον, εζύμωσε και έψησεν άζυμα εξ αυτού» (Α΄ Σαμ. 28/κη/24).
2. **«Ο,τι εξέλθη εκ των θυρών του οίκου μου** εις συνάντησίν μου, όταν επιστρέφω εν ειρήνη από των υιών Αμμών, θέλει είσθαι του Κυρίου, και θέλω προσφέρει αυτό εις ολοκαύτωμα» (Κριτ. 11/ια/31).
3. Πρβλ. Δεληκωστόπουλος, Σωτηρόπουλος, Ψαρουδάκης, κ.ά.
4. www.imkby.gr/christmas/icons/icon_nativity.htm

Ποτέ δεν γέλασε;

Το θρησκευτικό φυλλάδιο που του έδωσαν, έγραφε: «**Ο Ιησούς ποτέ δεν γέλασε!**» Όντας έφηβος εκείνη την εποχή, γελούσε σχεδόν με το παραμικρό, πολύ συχνά, ακόμη και στη διάρκεια της λειτουργίας στην εκκλησία. Διαβάζοντας το φυλλάδιο σκέφτηκε: **–Αν δεν γελούσε, σίγουρα θα είχε κάποια αρρώστια...[*]**

Ίσως είμαστε συνηθισμένοι να σκεφτόμαστε για τον Ιησού όπως περιγράφεται ως «**άνθρωπος θλίψεων και δόκιμος ασθενείας**» (Ησ. 53/νγ/3). Στη σταύρωσή Του σίγουρα δεν γελούσε. Μήπως η εικόνα ενός Ιησού που γελούσε θα ήταν υποτιμητική γι' Αυτόν, επειδή θα Τον παρουσίαζε πολύ ανθρώπινο; Στην Επιστολή προς Εβραίους 4/δ/15 διαβάζουμε ότι ο Ιησούς μπορεί να συμπάσχει μαζί μας επειδή ακριβώς ήταν ομοιοπαθής με εμάς (εκτός από την αμαρτία). Ο Θεός μάς έχει προικίσει με μια αίσθηση χιούμορ. Νομίζετε ότι ο Ιησούς ως άνθρωπος θα ήταν ελλιπής σ' αυτό;

Σίγουρα, κάθε πολιτισμός έχει τη δική του ιδέα για το τι είναι αστείο: Αν παρακολουθήσετε γερμανικές, ισπανικές ή ιαπωνικές κωμωδίες, μερικές φορές θα πέσετε στο πάτωμα από το γέλιο, άλλες φορές όμως θα ξύνετε το κεφάλι σας προσπαθώντας να καταλάβετε γιατί γελούν οι άλλοι· πού βρίσκεται το αστείο... Τα πράγματα στην Ιουδαία του πρώτου αιώνα δεν ήταν διαφορετικά: Οι άνθρω-

ποι είχαν τη δική τους κωμική παράδοση, διαποτισμένη με την κοφτερή ειρωνεία της Π.Δ. (θυμηθείτε τα βιβλία Ιώβ, Ιωνά και Ιεζεκιήλ), αλλά και όσα είχαν φτάσει σ' αυτούς από τις κωμωδίες της κλασικής Ελλάδας (Αριστοφάνης κ.λπ.).

Ο Αριστοτέλης έγραψε ότι οι κωμωδίες τελειώνουν με έναν γάμο [ευτυχώς δεν είπε ότι το γέλιο σταματάει με το γάμο]. Αυτό μπορεί να αποτελεί το happy end σε πολλά κωμικά έργα, αλλά εκείνο που ξεχώριζε στην κωμωδία ήταν η **υπερβολή**: Παίρνετε ένα απλό αστείο και το φουσκώνετε εντελώς δυσανάλογα.

Ξαναδιαβάστε με αυτό στο νου σας κάποια από τα λόγια του Ιησού και θα ανακαλύψετε ένα συγκρατημένο γέλιο να ανεβαίνει στο πρόσωπό σας. Θυμηθείτε για παράδειγμα: • Ο γείτονάς σας ίσως έχει ένα ξυλαράκι στο μάτι του αλλά εσείς έχετε ένα δοκάρι... • Δύο τυφλοί οδηγούν ο ένας τον άλλο –κατευθειάν μέσα σε ένα λάκκο... • Ένας ιερέας, ένας Λευίτης και ένας Σαμαρείτης βαδίζουν στον ίδιο δρόμο... κ.ο.κ. Ας αναλύσουμε δύο παραβολές του Κυρίου:

Ένα παράξενο γαμήλιο δείπνο

Στην παραβολή του δείπνου των γάμων (Ματθ. 22/κα/1-10), ο βασιλιάς κάνει μια γαμήλια γιορτή προς τιμήν του γιου του. Είναι το κοινωνικό γεγονός της χρονιάς. Οι υπηρέτες στέλλονται να δώσουν προσκλήσεις σε όλους τους επίσημους

της περιοχής (VIP)· τους ισχυρούς· τους κοινωνικά ανώτερους. Σε καθέναν που εμείς θα λέγαμε πως είναι "in". Σε ανθρώπους που ξέρουν πώς να ντύνονται και τι πρέπει να κάνουν σε ένα βασιλικό συμπόσιο. Αλλά οι διάσημοι –οι Φαρισαίοι με τα καθαρά τους επίσημα ρούχα και τα σχολαστικά τους ήθη, οι γραμματείς με τα πτυχία και τους τίτλους τους–, δεν είχαν διάθεση να μπουν στον κόπο να συμμετέχουν.

Τι κάνει τότε ο βασιλιάς; Αγανακτισμένος με αυτούς που πίστευε ότι ήταν αρκετά καλοί για να έρθουν, αποφασίζει να καλέσει όσους γνωρίζει ότι δεν είναι άξιοι. Στέλνει τους υπηρέτες του να βρουν τους θρησκευτικά και πολιτικά ανορθόδοξους, τους ανίσχυρους, τους κοινωνικά περιθωριοποιημένους, εκείνους χωρίς πολιτικά δικαιώματα. Το πλήθος "εκεί έξω". Τους ανθρώπους που μένουν στο δρόμο ως αργά το βράδυ ή ακόμη κοιμούνται εκεί.

Φανταστείτε μια βασιλική γαμήλια γιορτή γεμάτη με άστεγους. Σκανδαλώδες! Πρόκειται για μια κωμική ανατροπή εκείνου που κανονικά θα περιμέναμε· μια υπερβολή που οδηγεί σε μια κατάσταση όπου οι άνθρωποι του περιθωρίου γίνονται επίσημοι καλεσμένοι. Αν δεν μπορούτε να διακρίνετε το αστείο στη σκηνή αυτή, τότε το πρόβλημα είναι σ' εσάς.

Πληρώνει ο φυλακισμένος;

Η παραβολή του οφειλέτη που δεν συγχωρεί (Ματθ. 18/1η/23-35) χρησιμοποιεί εκείνο που οι κωμικοί σήμερα ονομάζουν επανάληψη. Ενώ το κοινό εξακολουθεί ακόμη να γελάει από ένα αστείο που ειπώθηκε, ένα νέο κωμικό κύμα, ένα καινούργιο αστείο, τους κάνει να γελάσουν ξανά.

Φανταστείτε έναν δούλο που οφείλει στο βασιλιά χρήματα. Πάρα πολλά χρήματα. Εκατομμύρια... Εμείς δεν μπορού-

Art work by JEAN KEATON. **

με να αντιληφθούμε αμέσως το αστείο αλλά μπορούσαν οι ακροατές του Ιησού. Βλέπετε, δέκα χιλιάδες τάλαντα ήταν περισσότερα από όσα είχε ολόκληρη η Ρωμαϊκή Κυβέρνηση! Είναι σαν να πει η κόρη σας ότι χρέωσε κάποια χρήματα στην πιστωτική κάρτα που της δώσατε. Και όταν ρωτάτε, Πόσα; εκείνη σας λέει όσα το εθνικό χρέος της Ελλάδας...

Το χειρότερο ακόμα, όταν ο άνθρωπος καλείται να πληρώσει, λέει, «**Δώσε μου λίγο χρόνο και θα σου τα ξεπληρώσω όλα**» (εδ. 26). Αυτό είναι σαν να πει το κορίτσι σας: –Θα δουλέψω λίγες μέρες τα Χριστούγεννα και θα ξεπληρώσω την υπερχρεωμένη κάρτα.

Τι μπορούσε να κάνει ο βασιλιάς της παραβολής; Αντί να περιγελάσει τον δούλο και να τον στείλει στο δικαστήριο ή στη φυλακή, απλά του συγχώρεσε αυτό το τεράστιο χρέος.

Αλλά η κορύφωση έρχεται στη συνέχεια: Ο δούλος φεύγει και στο δρόμο βρίσκει κάποιον που του οφείλει εκατό δηνάρια, δηλαδή το μισθό τριών μηνών. Όχι μόνο απαιτεί τα χρήματα, αλλά πιάνει από τον λαιμό για να πνίξει τον κακομοίρη τον χρεώστη. Αυτό ξεπερνά την απλή ακαρδία. Είναι απόλυτα σκληρό. Μόνο κωμικά θα μπορούσε κανείς να μιλήσει έτσι. Στο τέλος, ο άδικος δούλος παίρνει την τιμωρία που του άξιζε, τον έ-

ριξαν στη φυλακή μέχρι να μπορέσει να πληρώσει στο ακέραιο. Με άλλα λόγια να συγκεντρώσει μέσα στη φυλακή όσα δεν μπορούσε να συγκεντρώσει όταν κυκλοφορούσε ελεύθερος στην αγορά... Ο Ιησούς φέρνει τη μία υπερβολή πάνω στην άλλη, ώστε το ακροατήριό Του να μη μπορεί παρά να αντιληφθεί πόσο γελοίο είναι να μη συγχωρείς στο γείτονα σου ένα χρέος δέκα ΕΥΡΩ, όταν ο Θεός έχει σβήσει σ' εσένα ένα χρέος αμαρτίας που δεν εξαγοράζεται με καμία περιουσία.

Θεία Κωμωδία

Ακόμη και η περιγραφή του θείου σχεδίου της σωτηρίας, με τους κανόνες του Αριστοτέλη μοιάζει με κωμωδία (θεία κωμωδία) καθώς αυτός ο κόσμος, όσο τραγικός και αν είναι, τελειώνει με ένα γάμο (Αποκ. 19/10/6-10). Ο Θεός ετοιμάζει για τον Υιό Του μια "νύφη" από ανθρώπους που δεν ντύνονται ούτε ενεργούν σωστά – έμπορους ναρκωτικών, πόρνες, μετανοημένους θρησκευόμενους Φαρισαίους και κάθε είδους πρώην αμαρτωλούς. Ο Θεός σνομπάρει τους ανθρώπους που αυτός ο κόσμος θεωρεί ως σημαντικούς και, αντίθετα, ξοδεύει απίστευτα πλούτη Του για να βοηθήσει πλήθη από άπλутους αλήτες, καλώντας τους να έρθουν σε ένα εξαιρετικό δείπνο.

Αν κάποιος το σκεφτεί αυτό με τη λογική, δεν μπορεί παρά να γελάσει σκωπτικά. Αν όμως το σκεφτεί με πίστη, δεν μπορεί παρά να γελάσει με ευγνωμοσύνη. Ανάλογα με ποια είναι η δική μας αντίδραση, καταλαβαίνουμε την πραγματική μας σχέση με τον Θεό.

Πού καταλήγουμε;

Ο Θεός μάς έπλασε όντα –ίσως τα μο-

ναδικά– που γελούν. Επίσης στον Εκκλησιαστή διαβάζουμε ότι υπάρχει: **«καιρός του κλαίειν και καιρός του γελάν· καιρός του πενθείν και καιρός του χορεύειν»** (Εκκλ. 3/γ/4). Επίσης στον Ιώβ 8/η/20-21 διαβάζουμε: **«Ιδού, ο Θεός δεν θέλει απορρίψει τον άμεμπτον, ουδέ θέλει πιάσει την χείρα των κακοποιών· εωσού γεμίση το στόμα σου από γέλωτος»**, και στον Ψαλμ. 126/ρκς/2 **«Τότε ενεπλήσθη το στόμα ημών από γέλωτος»**.

Είναι φανερό ότι ο Κύριος Ιησούς δεν ντράπηκε ούτε δίστασε να γελάσει, κάθε φορά που το καλούσε η περίπτωση. Αν για εμάς ισχύει το **«Χαίρετε μετά χαιρόντων και κλαίετε μετά κλαιόντων»** (Ρωμ. 12/ιβ/15) και ότι ο Κύριος **«κατά πάσας τας θλίψεις αυτών εθλίβετο»** (Ησ. 63/ξγ/9), είναι απίθανο να μην γέλασε π.χ. στη χαρά της χήρας στη Ναϊν, που της ανέστησε το γιο. Προφανώς, όμως ο Κύριος δεν γελούσε με τα κρύα και πρόστυχα αστεία που γελούν σήμερα οι άνθρωποι, ούτε θα γελούσε αν έβλεπε κάποιον να γλιστράει και να τσακίζεται...

Τέλος, ενώ στην Αποκάλυψη διαβάζουμε δύο φορές ότι **«θέλει εξαλείψει ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών»** (Αποκ. 7/ζ/17 και 21/κα/4), πουθενά δεν λέει ότι θα μας αφαιρέσει το γέλιο. Γελάτε λοιπόν, όταν πρέπει και ταιριάζει. Γελάτε επειδή είναι ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ! Γελάτε επειδή ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ! 🙌

[*] Σε μεγάλο μέρος το κείμενο αυτό βασίστηκε σε άρθρο του Samuel Lamerson, στο περιοδικό **«Bible Study Magazine»**. Τίτλος στο πρωτότυπο: **«Jesus Never Laughed?»**.

[**] Εξυπακούεται πως κανείς δεν μπορεί να απεικονίσει τον Κύριο Ιησού, όμως Τον φαντάζεστε όταν αγκάλιαζε τα παιδάκια να είχε το συνοφρυωμένο ύφος κάποιων σοβαροφανών κληρικών του σήμερα; 🙏

Αλληλογραφία

Υπηρέτες... Θεού; (2)

Το τεύχος Ιουλίου-Αυγούστου είχε μεγάλη ανταπόκριση στους αναγνώστες μας – οι οποίοι εντούτοις προτιμούν να εκφράζονται προφορικά/τηλεφωνικά, παρά να γράφουν. Ξεχωρίσαμε ωστόσο από το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο δύο μηνύματα, ένα θα λέγαμε θετικό και ένα αρνητικό, που δείχνουν πώς σκέφτονται τα διάφορα άτομα και πώς αντιδρούν απέναντι στο ίδιο θέμα.

Δεν είναι πρόθεσή μας να αναλύσουμε ή σχολιάσουμε εδώ τα δύο αυτά κείμενα. Δημοσιεύουμε μόνο κάποια τμήματα, ως δείγματα αναφοράς και προβληματισμού.

➔ «Εξεπλάγην διαβάζοντας το οπισθόφυλλο του τελευταίου «ΤΥΧΙΚΟΥ», Ιούλιος-Αύγουστος 2011, με τίτλο «**Πώς αναγνωρίζεται μια ΣΕΚΤΑ;**» Η περιγραφή ταιριάζει με τη δική μου εκκλησία. Έβαλα άνετα “V” στα 7 από τα 9 χαρακτηριστικά! Μοιάζει με τη δική μου εκκλησία, λέω εγώ. Δεν ξέρω αν είναι, αλλά μοιάζει καταπληκτικά! Μπορείς να στείλεις αυτή τη σελίδα σε ηλεκτρονική μορφή για να τη μοιρασθώ με άλλα αδέρφια;» –**Πάτρα**

➔ «Να πάρω το τελευταίο τεύχος σας: Στο εξώφυλλο ο Νέρων κι από κάτω: Θεού υπηρέτης; Θα έλεγα πως το

θέμα του τεύχους αυτού είναι: «Γιατί ο Θεός επιτρέπει ανάξιους άρχοντες» και θα θεωρούσα την ανάλυση εμπνευσμένη, τουλάχιστον για τις 16 πρώτες σελίδες όπου αναφέρεσθε στους κοσμικούς άρχοντες. Υποψιάζομαι όμως πως όλη αυτή η κοπιαστική εργασία έγινε για να οδηγηθούμε στο «Ο Θεός μου είπε να σας πω», να ακολουθήσουν οι επόμενες 4 σελίδες εναντίον συγκεκριμένης εκκλησίας και να καταλήξουμε στο εμπνευσμένο πράγματι οπισθόφυλλο: «**Πώς αναγνωρίζεται μία σέκτα**» όπου πλέον και οι διανοητικός καθυστερημένοι θα αναγνωρίσουν πλέον ότι σέκτα είναι η “δήθεν εκκλησία” όπως την χαρακτηρίζετε.»

– **Αθήνα**

Πιστεύουμε στον **διάλογο** όπως και στον **αντίλογο**. Δεν διεκδικούμε κανένα “αλάθητο” και χαιρόμαστε όταν η διακονία μας λειτουργεί όπως ο τίτλος ενός βιβλίου που διαβάσαμε παλαιότερα, που λεγόταν «**Πετριές στο τέλμα**». Θα ήταν μεγάλη μας χαρά και τιμή αν πολλοί ακόμη είχαν την καλοσύνη να γράφουν τις απόψεις τους – αρκεί αυτό να γίνεται με ευγενικό και κόσμιο τρόπο, ώστε να ακούγονται όσο δυνατόν περισσότερες φωνές. **Π**

Η κατά Θεόν λύπη...

«Και μη λυπείτε το Πνεύμα το Άγιον του Θεού, με το οποίον εσφραγίσθητε διά την ημέραν της απολυτρώσεως.» (Εφεσ. 4/δ/30)

Αρχίζουμε με μία δανεική ιστορία: Το τηλέφωνο χτύπησε και το σήκωσε ο πατέρας. Στην άλλη άκρη της γραμμής ο γιος του τον ενημέρωσε ότι πέρασε τη νύχτα στο κρατητήριο επειδή τον συνέλαβαν καθώς οδηγούσε έχοντας πει περισσότερο από το επιτρεπτό. Ζήτησε από τον πατέρα να πάει να υπογράψει μια εγγύηση για να τον αφήσουν να βγει από το κρατητήριο. Ο πατέρας διαβεβαίωσε το παιδί του ότι θα πάει αμέσως στη φυλακή, όμως πριν τελειώσει η συνομιλία, ο γιος είπε: «**Μπαμπά, σε παρακαλώ να μην το πεις στη μαμά. Δεν θέλω να την κάνω να λυπηθεί.**». Όταν ο πατέρας έφτασε στο κρατητήριο, συζήτησε με το γιο του και για το ζήτημα της μητέρας. Ο πατέρας είπε, «**Η μητέρα σου θα λυπηθεί, αλλά είναι ανάγκη να ακούσει το γεγονός από το στόμα σου και όχι από κάποιον άλλο.**».

Ο νεαρός στο κρατητήριο δεν ήθελε να λυπήσει τη μητέρα του. Ήξερε ότι η μητέρα του τον αγαπούσε, όπως και αυτός την αγαπούσε επίσης. Δεν είχε καμία αμφιβολία ότι το λάθος του θα την έκανε να λυπηθεί. Κάτι ανάλογο συμβαίνει με τον Θεό. Μας αγαπάει και δεν θέλει το κακό μας. Είναι για τούτο που οι αμαρτίες μας Τον κάνουν να λυπάται.

Οι αμαρτίες μας μπορεί να βλάπτουν άλλους ή να βλάπτουν μόνο εμάς. Όμως, όπως και να έχει, ο Θεός λυπάται επειδή ξέρει ότι ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος (Ρωμ. 6/ς/23). Όταν ο Ανανίας και η Σαπφείρα είπαν ψέματα στον Πέτρο, εκείνος είπε: «**Ανανία, διά τι εγέμισεν ο Σατανάς την καρδίαν σου, ώστε να ψευσθής εις το Πνεύμα το Άγιον και να κρατήσης από της τιμής του αγρού; Ενώ έμενε, δεν ήτο σου; και αφού επωλήθη, δεν ήτο εν τη εξουσία σου; διά τι έβαλες εν τη καρδιά σου το πράγμα τούτο; δεν εψεύσθης εις ανθρώπους, αλλ' εις τον Θεόν**» (Πράξ. 5/ε/3-4). Και όπως όλοι γνωρίζουμε, το αποτέλεσμα εκείνης της αμαρτίας ήταν ο αυθημερόν θάνατος και του Ανανία και της γυναίκας του Σαπφείρας.

Νομίζει κανείς ότι ο Θεός χάρηκε μ' αυτή την εξέλιξη; Αν είναι δυνατό! Ο Θεός λέει στον Προφήτη: «**Ειπέ προς αυτούς· Ζω εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, δεν θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού, αλλά να επιστρέψη ο ασεβής από της οδού αυτού και να ζη· επιστρέψατε, επιστρέψατε από των οδών υμών των πονηρών· διά τι να αποθάνητε**» (Ιεζ. 33/λγ/11).

Αλλά οι άνθρωποι, όπως και ο νέος της ιστορίας, δεν καταλαβαίνουν την σοβαρότητα της αμαρτίας και συχνά παίζουν μ' αυτήν προκαλώντας την καταστροφή τους. Έτσι χαλάνε ζωές, χαλάνε οικογένειες, χαλάει η υγεία, χαλάνε οι σχέσεις, χαλάει ακόμη και η εκκλησία στην γήινη έκφρασή της.

Κάθε γήινος πατέρας, λυπάται για τα λάθη των παιδιών του. Έτσι και ο Θεός, ο ουράνιος Πατέρας, λυπάται κάθε φορά που εμείς κάνουμε λάθη – δηλαδή αμαρτίες. Ο Θεός θέλει να είμαστε μακάριοι σ' αυτό τον κόσμο, καθώς απολαμβάνουμε όσα Εκείνος μας χαρίζει «**εις απόλαυσιν**».

Υπάρχουν τρία εδάφια στην Καινή Διαθήκη όπου αναφέρεται η λέξη ΑΠΟΛΑΥΣΗ. Αυτά είναι τα εξής:

- «Εις τους πλουσίους του κόσμου τούτου παράγγελλε να μη υψηλοφρονώσι, μηδέ να ελπίζωσιν επί την αδηλότητα του πλούτου, αλλ' επί τον Θεόν τον ζώντα, **όστις δίδει εις ημάς πλουσίως πάντα εις απόλαυσιν**» (Α' Τιμ. 6/ς/17).

- «Ο Θεός δεν προσδιώρισεν ημάς εις οργήν, **αλλ' εις απόλαυσιν σωτηρίας** διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού» (Α' Θεσ. 5/ε/9).

- «Σας εκάλεσε διά του ευαγγελίου ημών **προς απόλαυσιν της δόξης του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού**» (Β' Θεσ. 2/β/14).

Βλέπουμε εδώ, ότι η ΑΠΟΛΑΥΣΗ που προορίζει και χαρίζει ο Θεός για τα παιδιά Του, είναι τριπλή στη φύση και την έκτασή της:

1. Απόλαυση υλική, των πάντων·
2. Απόλαυση πνευματική, σωτηρίας·
3. Απόλαυση αιώνια, της δόξης του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Ενώ όμως ο Θεός έχει κάνει τέτοιες προετοιμασίες για το λαό Του, πόσο θλιβερό είναι όταν οι δικοί Του άνθρωποι ενεργούν και πράττουν με ανόητο και αντίθετο τρόπο! Πώς θα νιώθατε εσείς αν τα δώρα και οι ευεργεσίες σας προς κάποιον, ανταποδίδονταν με αχαριστία και περιφρόνηση; Ασφαλώς θα λυπόσασταν.

Για το λόγο αυτό ο Παύλος συμβουλεύει, «**Μη λυπείτε το Πνεύμα το Άγιον του Θεού**», δηλαδή μη κάνετε τον Θεό να λυπάται. Έχετε σκεφτεί ποτέ πώς μπορούμε να λυπούμε το Άγιο Πνεύμα;

Πολλές φορές ξεχνάμε ότι και ο Θεός έχει αισθήματα. Μας έχει πλάσει κατ' εικόνα και ομοίωσή Του. Αυτή η ομοιότητα περιλαμβάνει τη συναισθηματική μας φύση. Μπορούμε να λυπούμε πραγματικά το Πνεύμα του Θεού με τα λόγια και τις πράξεις μας. Ο απόστολος Παύλος αναφέρει συγκεκριμένες αμαρτίες των πιστών που λυπούν το Άγιο Πνεύμα όπως είναι το ψέμα, η οργή, η κλεψιά, ο άπρεπος λόγος, η πικρία, ο θυμός, η αγενής ομιλία και βλασφημία. Και καταλήγει με τη σοβαρότατη προτροπή: «**Μη λυπείτε το Πνεύμα το Άγιον του Θεού, με το οποίον εσφραγίσθητε διά την ημέραν της απολυτρώσεως**» (Εφεσ. 4/δ/25-31).

Πώς ακούει κανείς αυτά τα λόγια; Ίσως κάποιος που δεν μας γνωρίζει καλά, θα μπορούσε να εκφράσει ΑΠΟΡΙΑ: –Είναι δυνατόν πιστοί άνθρωποι να κάνουν και να λένε τέτοια πράγματα;

Αλλά εσείς κι εγώ γνωρίζουμε ότι όλα αυτά –σε κάποιο βαθμό– βρίσκουν δρόμο και εκδηλώνονται στη ζωή μας. Αν δεν το καταλαβαίνουμε οι ίδιοι, ας ρωτήσουμε τον ή τη σύζυγο, την αδελφή ή τη νύφη, τους γείτονες ή τους συ-

ναδέλφους... Αυτοί κάποιες φορές βλέπουν καλύτερα από εμάς τους ίδιους, επειδή μας βλέπουν και μας παρακολουθούν ΑΠ' ΕΞΩ.

Επιπλέον υπάρχει και η συνείδηση: Ο Παύλος έγραψε για τους ανθρώπους του κόσμου που δεν γνωρίζουν τον Θεό, ότι **«δεικνύουσι το έργον του νόμου γεγραμμένον εν ταις καρδίαις αυτών, έχοντες συμμαρτυρούσαν την συνείδησιν αυτών και τους λογισμούς κατηγορούντας ή και απολογούμενους μεταξύ αλλήλων»** (Ρωμ. 2/β/15).

Και αν αυτό είναι αληθές για τους κοσμικούς ανθρώπους, πόσο μάλλον είναι αληθές για τους πιστούς, οι οποίοι έχουν το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και των Ιερών Γραφών; Για εμάς η Επιστολή προς Εβραίους γράφει: **«Των τελείων [...] τα αισθητήρια γεγυμνασμένα εις το να διακρίνωσι το καλόν και το κακόν»** (Εβρ. 5/ε/14).

Αλλά υπάρχει κανείς τέλειος; Μην ψάχνετε να τον βρείτε, επειδή ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΕΙΟΣ ΑΠΟ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ. Όμως με το έλεος του Θεού βρισκόμαστε στη διαδικασία να γίνουμε τέτοιοι. Ο Κύριος κάλεσε τους ακολούθους Του: **«Έσεσθε ουν υμείς τέλειοι ως ο πατήρ ημών ο ουράνιος τέλειός εστιν»** (Ματθ. 5/ε/48).

Ο Παύλος θα γράψει στους Φιλιππησίους: **«Αδελφοί, εγώ δεν στοχάζομαι εμαυτόν ότι έλαβον αυτό· αλλ' εν πράπτω· τα μεν οπίσω λησμονών, εις δε τα έμπροσθεν επεκτεινόμενος, τρέχω προς τον σκοπόν διά το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού. Όσοι λοιπόν είμεθα τέλειοι, τούτο ας φρονώμεν· και εάν φρονήτε τι άλλως πως, και τούτο θέλει αποκαλύψει εις εσάς ο Θεός. Πλην εις εκείνο, εις το οποίον εφθάσαμεν, ας**

περιπατώμεν κατά τον αυτόν κανόνα, ας φρονώμεν το αυτό» (Φιλ. 3/γ/13-16).

Κάθε πιστός που σοβαρεύεται με τα πράγματα του Θεού, δεν μπορεί παρά να σκέφτεται τον Ουράνιο Πατέρα και ποιο είναι το θέλημά Του για τη ζωή μας. Δεν μπορούμε, συνεπώς, να παραβλέπουμε και να μην προσέχουμε το περπάτημά μας. Ο Παύλος έγραψε και στους Θεσσαλονικείς: **«Όθεν του λοιπού, αδελφοί, σας παρακαλούμεν και σας προτρέπομεν διά του Κυρίου Ιησού, καθώς παρελάβετε παρ' ημών το πώς πρέπει να περιπατήτε και να αρέσκητε εις τον Θεόν, ούτω να περισεύητε εις το μάλλον»** (Α' Θεσ. 4/δ/1).

Επειδή όμως είμαστε ακόμη μέσα σ' αυτή τη σάρκα, και επηρεαζόμαστε από τις επιθυμίες της που συχνά μας νικούν, ΛΥΠΟΥΜΑΣΤΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ κάθε φορά που αποτυγχάνουμε να εκτελέσουμε το θείο θέλημα. Αλλά, αυτό δεν αποτελεί λόγο για να χάσουμε την σωτηρία μας ή να απογοητευτούμε. Ο Ιωάννης γράφει πως όποιος λέει ότι ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΜΑΡΤΙΑ, κοροϊδεύει τον εαυτό του (Α' Ιωάν. 1/α/8).

Ας μνημονεύσουμε το γνωστό παράδειγμα για τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στη φύση του χοίρου και του αρνιού. Αν ένας χοίρος πέσει μέσα σε λάσπη, βρίσκεται στο φυσικό του στοιχείο. Ακόμη κι αν τον πλύνει κανείς, εκείνος πάλι στο βόρβορο θα τρέξει. Σε τέλεια αντίθεση, ένα αρνί αν πέσει σε λάσπη, το πρώτο που θα προσπαθήσει να κάνει είναι να βγει και να καθαριστεί το ταχύτερο.

Η διαφορά, λοιπόν, ανάμεσα στον ζωντανό πιστό και στον νεκρό μέσα στην αμαρτία, είναι ότι ο ζωντανός πιστός ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙ το λάθος του και λυ-

πάται γι' αυτό. Έτσι καταφεύγουμε ξανά και ξανά στον καλό Ποιμένα και Επίσκοπο των ψυχών μας, τον Κύριο Ιησού Χριστό: • Για να λάβουμε ΧΑΡΗ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ. • Για να θεραπευθούμε από τις πληγές που παίρνουμε όταν κάνουμε το κακό. • Για να μακροθυμήσει επάνω μας ώστε να διορθωθούμε. Αντίθετα από τον Φαρισαίο, που πήγε εμπρός στον Θεό για να προβάλει τις καλοσύνες του, ο πιστός αναγνωρίζει την προσωπική του αδυναμία και πλησιάζει τον Θεό καλυμμένος με έλεος βάσει του αίματος του Χριστού.

Μπορούμε να οδηγηθούμε σε μετάνοια μόνο όταν αντιλαμβανόμαστε την πραγματική μας κατάσταση και βιώνουμε θλίψη για τις αμαρτίες μας. Έτσι ερχόμαστε στον τίτλο του παρόντος άρθρου, από την Β' Επιστολή προς Κορινθίους, όπου διαβάζουμε για την «**κατά Θεόν λύπη**» και πώς αυτή γεννάει τη μετάνοια.

Ο Παύλος στην Α' Επιστολή είχε ελέγξει και επιπλήξει τους Κορινθίους πιστούς για την αμέλειά τους να αντιμετωπίσουν την αμαρτία της πορνείας που είχε επιλοχώσει ανάμεσά τους, στο πρόσωπο εκείνου που πήρε για γυναίκα του την μητριά του (Α' Κορ. 5/ε/1). Επίσης τους συμβούλευσε πώς να χειριστούν την υπόθεση. Σε τούτη την δεύτερη επιστολή, ο Απόστολος σημειώνει πώς οι Κορινθίοι αναγνώρισαν το λάθος και έσπευσαν να συμμορφωθούν με τις αποστολικές υποδείξεις, γεγονός που έφερε το αγαθό αποτέλεσμα της μετάνοιας και των ιδίων αλλά και του παραβάτη. Ύστερα από τα παραπάνω τους γράφει:

«*Εάν και σας ελύπησα διά της επιστολής, δεν μετανοώ, αν και μετενόουν· ε-*

*πειδή βλέπω ότι η επιστολή εκείνη, αν και προς ώραν, σας ελύπησε. Τώρα χαίρω, ουχί ότι ελυπήθητε, αλλ' ότι ελυπήθητε προς μετάνοιαν· διότι ελυπήθητε κατά Θεόν, διά να μη ζημιωθήτε εξ ημών εις ουδέν. **Διότι η κατά Θεόν λύπη γεννά μετάνοιαν προς σωτηρίαν αμεταμέλητον· η λύπη όμως του κόσμου γεννά θάνατον.** Διότι ιδού, αυτό τούτο, το ότι ελυπήθητε κατά Θεόν, πόσην σπουδήν εγέννησεν εις εσάς, αλλά απολογία, αλλά αγανάκτησιν, αλλά φόβον, αλλά πόθον, αλλά ζήλον, αλλ' εκδίκησιν. Κατά πάντα απεδείξατε εαυτούς ότι είσθε καθαροί εις τούτο το πράγμα» (Β' Κορ. 7/ζ/8-10).*

Ο Παύλος δεν χαίρεται απλά και μόνο επειδή οι Κορινθίοι υπάκουσαν στην οδηγία του, αλλά κυρίως χαίρεται επειδή κατάλαβαν το λάθος τους και λυπήθηκαν γι' αυτό. Ακόμη περισσότερο όμως χαίρεται, επειδή αυτή η λύπη τους οδήγησε ΣΕ ΜΕΤΑΝΟΙΑ, σε αλλαγή νοοτροπίας και ζωής. Ας προσέξουμε στο εδάφιο 9, τα στάδια αυτής της εσωτερικής αλλαγής:

- *Χαίρω, ουχί ότι ελυπήθητε, αλλ'*
- *ότι ελυπήθητε προς μετάνοιαν,*
- *διότι ελυπήθητε **κατά Θεόν.***

Σκεφτήκαμε ποτέ τι ακριβώς είναι και πώς εκδηλώνεται η «ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΛΥΠΗ»;

Προφανώς η κατά Θεόν λύπη δεν είναι η λύπη που αισθάνθηκε ο Κάιν όταν η θυσία του δεν έγινε δεκτή από τον Κύριο, και γέννησε φθόνο και τον φόνο του Άβελ. Επίσης δεν είναι η λύπη που αισθάνθηκε ο Ησαΐ, όταν κατάλαβε τι έχασε πουλώντας τα πρωτοτόκια στον αδελφό του Ιακώβ, και για τούτο ήθελε να τον εκδικηθεί. Ούτε είναι η λύπη που αισθάνθηκε ο Ιούδας όταν κατάλαβε τη

σημασία της πράξης του, να προδώσει τον Κύριό του, και έτσι οδηγήθηκε στην αυτοκτονία.

Αντίθετα «ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΛΥΠΗ» σημαίνει να λυπάσαι:

- Όπως λυπάται ο Θεός.
- Για Όσα λυπάται ο Θεός.
- Όστε να ΑΛΛΑΞΕΙΣ ζωή.
- Όστε να ΑΛΛΑΞΕΙΣ χαρακτήρα.
- Όστε να ΓΙΝΕΙΣ όπως θέλει ο Θεός.

Ο καλός εκπαιδευτής προσπαθεί να μεταδώσει στους μαθητές του όχι μόνο ΞΕΡΗ ΓΝΩΣΗ αλλά και ικανότητες και δεξιότητες, για να μπορούν να καταφέρνουν εκείνο που έμαθαν.

Έτσι είναι μεγάλη χάρη σ' εμάς όταν ο ουράνιος Πατέρας μάς κάνει να λυπηθούμε για τα λάθη μας, επειδή έτσι αλλάζει τη ζωή μας. Στον Ιώβ διαβάζουμε: «**Ιδοῦ, μακάριος ο άνθρωπος, τον οποίον ελέγχει ο Θεός· διὰ τούτο μη καταφρόνει την παιδείαν του Παντοδυνάμου**» (Ιώβ 5/ε/17). Στις Παροιμίες 3/γ/12 αναφέρει: «**Ο Κύριος ελέγχει όντινα αγαπά, καθώς και ο πατήρ τον υιόν, εις τον οποίον ευαρεστείται**». Και στην Αποκάλυψη η εκκλησία της Φιλαδέλφειας μαθαίνει: «**Εγώ όσους αγαπώ, ελέγχω και παιδεύω· γενού λοιπόν ζηλωτής και μετανόησον**» (Αποκ. 3/γ/19).

Στις μέρες μας υπάρχει μεγάλη αναταραχή στον πολιτικό και κοινωνικό κόσμο. Υπάρχουν πολλοί για τους οποίους μαθεύτηκε ότι είχαν συμμετοχή σε κάποιες παράνομες ή ανήθικες πράξεις (σκάνδαλα οικονομικά και όχι

μόνο). Και είναι προφανές από τις αντιδράσεις τους, όταν αυτά έγιναν γνωστά, πως οι άνθρωποι αυτοί **ΛΥΠΗΘΗΚΑΝ ΠΟΛΥ**. Δεν λυπήθηκαν όμως για **ΕΚΕΙΝΑ ΠΟΥ ΕΚΑΝΑΝ** αλλά μόνο **ΕΠΕΙΔΗ ΕΓΙΝΑΝ ΓΝΩΣΤΑ** και επειδή στο μέλλον, ίσως δεν θα είναι εύκολο να κάνουν τα **ΙΔΙΑ...**

Αλίμονο στον πιστό που με τέτοιο τρόπο σκέφτεται για την αμαρτία του. Κάποτε ο ποιμένας μιας εκκλησίας είπε στον γράφοντα: «**Τα άπλυτά μας δεν τα βγάζουμε στη φόρα**», για να πάρει την απάντηση: «**Εμείς τα άπλυτά μας ΤΑ ΠΛΕΝΟΥΜΕ και ύστερα μπορούμε να τα απλώσουμε κιόλας**». Ας μη λυπόμαστε, λοιπόν, επειδή κάποιο λάθος μας ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΗΚΕ. Μάλλον ας προσέχουμε να μην το επαναλάβουμε.

Επιτέλους, αδύναμοι άνθρωποι είμαστε, που χωρίς Εκείνον δεν μπορούμε να κάνουμε «**ουδέν**». Συνεπώς, ας μη σκεφτόμαστε με εγωιστικό και ανόητο τρόπο. Ας μετανοήσουμε αμέσως και, μιμούμενοι τον Παύλο, ας λέμε: «**Εγώ δεν στοχάζομαι εμαυτόν ότι έλαβον αυτό· αλλ' εν πράττω· τα μεν οπίσω λησμονών, εις δε τα έμπροσθεν επεκτεινόμενος, τρέχω προς τον σκοπόν διὰ το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού**» (Φιλ. 3/γ/13-14).

Και ας είμαστε πάντα έτοιμοι να αναγνωρίζουμε τα λάθη μας –ακόμη και αν χρειαστεί να λυπηθούμε– και η προσοχή μας ας είναι να μην επαναλάβουμε εκείνο για το οποίο χρειάστηκε να λυπηθούμε. Μόνο τότε η λύπη μας θα είναι «**κατά Θεόν**». Μόνο τότε θα έχει αξία!

Το μέσο ή το μήνυμα;

Το 1964 ο γνωστός φιλόσοφος Marshall McLuhan έγραψε ένα βιβλίο με τίτλο «**Το Μέσο είναι το Μήνυμα**» (The Medium is the Message). Στο βιβλίο εξηγούσε ότι το μέσο ή η μορφή με την οποία μεταδίδεται ένα μήνυμα είναι ακόμη πιο σημαντικό από το ίδιο το μήνυμα. Δυστυχώς, αυτή η θεωρία συχνά εφαρμόζεται στον ευαγγελισμό και για το πώς θα δώσουν οι Χριστιανοί στους άλλους το μήνυμα του ευαγγελίου. Με άλλα λόγια, η έμφαση δίνεται στον ευαγγελιστή (δηλαδή εμάς) και όχι στο περιεχόμενο του μηνύματος που κηρύττεται. Αυτό είναι το κίνητρο που βρίσκεται πίσω από τη δημοφιλή σκέψη μεταξύ των χριστιανικών εκκλησιών τον τελευταίο καιρό, να επικεντρώνουν δηλαδή στην επιθυμία του ακροατή.

Αυτός ο τρόπος σκέψης λέει πως αν θέλουμε να “πλησιάσουμε μια κουλτούρα” πρέπει να μιμηθούμε αυτή την κουλτούρα με κάποιο τρόπο. Η ιδέα ότι περισσότεροι άνθρωποι θα ελκύονται στην εκκλησία, αν ο ιεροκήρυκας είναι πιο δροσερός ή πιο αστείος ή σε περισσότερο συγχρονισμό με την εποχή, οδηγεί στην υπόθεση ότι είναι η προσωπική του γοητεία που οδηγεί τους ανθρώπους στον Χριστό. Ατυχώς, αυτό επίσης οδηγεί σε αποδυνάμωση του

ευαγγελίου, προκειμένου να είναι περισσότερο αποδεκτό πολιτισμικά, ακόμη και αν πάψει να είναι τελικά εκείνο που βρίσκεται στη Γραφή. Επιπλέον, αυτό σημαίνει ότι το μήνυμα του Ευαγγελίου δεν αρκεί από μόνο του αλλά χρειάζεται μια μικρή βοήθεια από εμάς(!)

Σε αντίθεση με αυτό, ας προσέξουμε την παραβολή που βρίσκεται στο Κατά Μάρκον 4/δ/26-29, όπου ο Ιησούς εξηγεί τον τρόπο που λειτουργεί ο ευαγγελισμός: «**Ούτως είναι η βασιλεία του Θεού, ως εάν άνθρωπος ρίψη τον σπόρον επί της γης, και κοιμάται και σηκώνεται νύκτα και ημέραν, και ο σπόρος βλαστάνη και αυξάνη καθώς αυτός δεν εξεύρει. Διότι αφ’ εαυτής η γη καρποφορεί, πρώτον χόρτον, έπειτα αστάχυν, έπειτα πλήρη σίτον εν τω ασταχύω. Όταν δε ωριμάση ο καρπός, ευθύς αποστέλλει το δρέπανον, διότι ήλθεν ο θερισμός.**»

Ο Ιησούς λέει ότι ο γεωργός είναι ανίδεος για το πώς ο σπόρος μεταμορφώνεται σε ένα ώριμο φυτό. Αφού του σπείρει το σπόρο, ο γεωργός πηγαίνει για ύπνο τη νύχτα. Ξέρετε τι συμβαίνει τότε; Ένα φυτό μεγαλώνει από

τη μια νύχτα στην άλλη, ενώ ο γεωργός κοιμάται! Προφανώς ο σπόρος αντιπροσωπεύει το ευαγγέλιο και ο γεωργός αντιπροσωπεύει όσους από εμάς το κηρύττουμε. Εμείς σπείρουμε το σπόρο –δηλαδή εξηγούμε το Ευαγγέλιο στους ανθρώπους– και μερικοί πιστεύουν και λαβαίνουν ζωή· άλλοι όμως δεν το κάνουν. Ένα πράγμα είναι σαφές, ωστόσο. Η επιτυχία της προσπάθειας δεν εξαρτάται τελικά από εμάς. Η δύναμη του ευαγγελίου είναι στο ίδιο το μήνυμα και στο έργο του Πνεύματος, δεν είναι στο στυλ ή την ικανότητα του σπορέα. **[Σημ. «Τ»: Δεν είναι στη μουσική ή τη διακόσμηση, δεν είναι στη ρητορεία ή στον επαγγελματισμό, δεν είναι στα πτυχία ή την καταγωγή.]**

Ο Παύλος κατανόησε αυτή την αρχή και εξήγησε τον ευαγγελισμό του ως εξής: **«Εγώ εφύτευσα, ο Απολλώς επότισεν, αλλ' ο Θεός ηύξησεν»** (Α΄ Κορ. 3/γ/6). Ο Θεός είναι Αυτός που στην πραγματικότητα ελκύει τους αμαρτωλούς στον εαυτό Του, αλλάζει τις καρδιές τους και τους κάνει να αγιαστούν. Ο Παύλος και ο Απολλώς ήταν και οι δύο πιστοί, αλλά δεν ήταν η εξήγηση της υπερφυσικής ζωής και ανάπτυξης των νέων πιστών.

Ο Ιησούς τονίζει σκόπιμα την απουσία επιρροής του γεωργού στην ανάπτυξη του σπόρου. Στην πραγματικότητα, τονίζει ότι ο αγρότης, μετά τη σπορά, απλώς πήγε σπίτι του και κοιμήθηκε. Αυτό είναι αμέσως ανάλογο με τις προσπάθειές μας ως ευαγγελιστών. Για να σωθεί ένα άτομο, πρέπει

να τον ελκύσει και να αναγεννήσει την ψυχή του το Πνεύμα του Θεού.

Αυτό έρχεται σε αντίθεση με την αντίληψη ότι τα αποτελέσματα των ευαγγελιστικών προσπαθειών εξαρτώνται άμεσα από εμάς. Συνεπώς, δεν πρέπει να κατηγορούμε τους εαυτούς μας αν δεν βλέπουμε άμεσα αποτελέσματα. Από την άλλη πλευρά, δεν μπορούμε να διεκδικήσουμε δόξα όταν συναντάμε επιτυχία. Το μόνο που μπορεί να κάνει ο γεωργός, είναι να σπείρει, και το μόνο που μπορούμε να κάνουμε εμείς, είναι να κηρύξουμε. Φυσικά, το γεγονός ότι ο αγρότης πήγε για ύπνο δεν είναι δικαιολογία για τεμπελιά από το μέρος μας. Ο γεωργός πήγε για ύπνο αφού όμως προηγουμένως έσπειρε επιμελώς το σπόρο του.

Η περιγραφή του Ιησού για τον αγρότη παρέχει το μοντέλο μας για την μαρτυρία. Πρέπει να σπείρουμε τον σπόρο του Ευαγγελίου. Στη συνέχεια θα πρέπει να εμπιστευόμαστε στον Θεό για τα αποτελέσματα, αφού μόνο το Πνεύμα μπορεί να δώσει ζωή (Β΄ Κορ. 3/γ/6). Ο Ιησούς απάντησε, **«Αληθώς, αληθώς σοι λέγω, εάν τις δεν γεννηθή εξ ύδατος και Πνεύματος, δεν δύναται να εισέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ»** (Ιωάν. 3/γ/5).

Δεν είναι το μέσον, λοιπόν, το μήνυμά μας. Το μήνυμά μας δεν πρέπει να είναι ο άνθρωπος –θα κηρύξει ο τάδε ή θα προβληθεί η τάδε ταινία κ.λπ.– αλλά **το Ευαγγέλιο και ΜΟΝΟ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ.**

Άρθρο του Dennis Thorfeldt στο περιοδικό «The Berean News», Νοέμβριος 2011.

Με το φως της Γραφής

Αλμά / Μπετουλά

עֲלֵמָה / בְּתוּלָה

עֲמַנּוּהֵל

Εμμανουήλ

Ο ραββίνος της Λάρισας κ. Ηλίας Σαμπετάι, δημοσίευσε ένα ενδιαφέρον καινούργιο βιβλίο του με τίτλο «**Ιουδαϊσμός, Το πιστεύω – Οι πηγές**», που –όπως ήταν σχεδόν αναμενόμενο– αναφέρεται στο γνωστό θέμα του ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ και το περίφημο 53/νγ κεφάλαιο, που για τους Ιουδαίους αποτελούν μέγα πρόβλημα, καθώς είναι από τις σημαντικότερες προφητείες για την έλευση του Μεσσία από το βιβλίο του προφήτη Ησαΐα, και προσπαθεί να απαντήσει/ανατρέψει τις θέσεις των χριστιανών σχετικά με αυτές τις δύο περικοπές.¹

Το κείμενο

Γράφει λοιπόν ο κ. Σαμπετάι:

“**Ιμάνου Έλ**” = **Ο Θεός μαζί μας (Ησ. 7/ζ/13-15)**

Δύο λέξεις, μια φράση, με πολύ σαφή έννοια.

Ο Θεός, μέσω του Γεσαγιάου [Ησαΐα] στέλνει μήνυμα προς το βασιλιά Αχάζ ότι, οι Σύριοι μαζί με τους Εφραϊμίτες θα εκστρατεύσουν εναντίον του, προκαλώντας δεινά και συμφορές.

Όμως, και οι επιτιθέμενοι θα υποστούν τις συνέπειες των δικών τους ανομιμάτων. Η τιμωρία των Συρίων θα έλθει γρήγορα. Οι ευχαριστίες προς τον Θεό γι’ αυτό, εκφράζονται με το συμβολικό όνομα: «Ιμάνου Έλ», που δίδεται σε νεογέννητο μωρό.

Οι Εβδομήκοντα απέδωσαν αυτό το όνομα μονολεκτικά ως «Εμμανουέλ», και η

Χριστιανική διδασκαλία το ερμηνεύει ως προάγγελμα για τη γέννηση του Ιησού. Η προσεχτική ανάγνωση του κειμένου του Ησαΐα δεν αφήνει περιθώρια για παρόμοιες απόψεις. Ο Ησαΐας δεν μιλάει για κάποιο πρόσωπο που θα εμφανιστεί μετά από οχτώ περίπου αιώνες, αλλά για ένα άτομο που θα γεννηθεί άμεσα, για να σημάνει το πέρας της Συριακής εισβολής.

Ο Ησαΐας, έχοντας δίπλα του τον γιο του «Σεάρ Γιασούβ=Ένα υπόλοιπο θα επιστρέψει», εμφανίζεται στον Αχάζ για να του δώσει ένα πολύ συγκεκριμένο μήνυμα–σημείο:

«Ακούστε, λοιπόν, εσύ και η οικογένειά σου, οι απόγονοι του Δαβίδ: Δε φτάνει που εξαντλείτε την υπομονή των ανθρώπων, θέλετε ακόμα να εξαντλήσετε και την υπομονή του Θεού μου; Γι’ αυτό ο ίδιος ο Κύριος θα σας δώσει ένα σημείο: η «νέα κοπέλα»² θα συλλάβει και θα γεννήσει γιο ο οποίος θα ονομαστεί Εμμανουήλ. Θα τρώει ανθόγαλο και μέλι ωσότου μάθει να απορρίπτει το κακό και να επιλέγει το αγαθό». (Ησ. 7/ζ/13-15).

Με αυτό το μήνυμα ο Αχάζ πληροφορείται δύο πράγματα: α) Ότι, η επικείμενη γέννηση του παιδιού θα σημάνει και την απελευθέρωση του Ιούδα από τους εισβολείς. Το δε όνομα «Ιμάνου Έλ» θα εκφράζει ευγνωμοσύνη και ευχαριστία στο Θεό για το λυτρωμό! β) Ακόμη πιο καταστροφική θα είναι η μετέπειτα εισβολή των Ασσυρίων που, και αυτή η συμφορά όμως, θα περά-

σει. «Ανθόγαλο και μέλι» θα τρώει, αφού η ειρήνη και η ευημερία θα αποκατασταθεί πάλι στη χώρα!

Η Χριστιανική διδασκαλία, προς ενίσχυση των απόψεων της, υποστηρίζει ότι ο Εμμανουήλ θα γεννηθεί από «παρθένο» μητέρα, υπονοώντας την Μαρία. Είναι μια προσπάθεια αναγνώσεως Χριστολογικών αναφορών μέσα σε Βιβλικά κείμενα.

Το επίμαχο εδάφιο του Ησαΐα έχει ως εξής: «ινέ, ααλμά αρά, βεγιολέντετ μπέν=ιδού, η **αλμά** θα συλλάβει και θα γεννήσει γιο»! Η επίμαχη λέξη «αλμά» μεταφράζεται στους Εβδομήκοντα «παρθένος». Σήμερα, όλοι οι εβραϊολόγοι συμφωνούν ότι, στα εβραϊκά η παρθένος λέγεται «μπετουλά»! Η δε λέξη «αλμά» σημαίνει «νεαρή κόρη»! Στη Βιβλική εβραϊκή αλμά σημαίνει κοπέλα, νεαρή κόρη σε ηλικία γάμου και, συνεπώς, δυνάμενη να παντρευτεί και να τεκνοποιήσει!

Το ζήτημα

Θα ήταν χρήσιμο, ύστερα από τα παραπάνω, να εξετάσουμε αυτά που λέει ο σεβαστός ραββίνος και να δούμε πόση βάση έχουν και πώς μπορούν να απαντηθούν από χριστιανική άποψη. Στο παρόν ας περιοριστούμε στο ζήτημα του ονόματος «**Εμμανουήλ**» και της λέξης «**αλμά**», που υπάρχει στο ιερό κείμενο, που από τους Εβδομήκοντα (Ο΄) μεταφράστηκε ως «**παρθένος**» και έτσι μεταφέρθηκε στην Καινή Διαθήκη από τον Ματθαίο. Ο ραββίνος κατηγορεί αφενός μεν τους Ο΄, επειδή απέδωσαν μονολεκτικά το όνομα «Εμμανουέλ», και αφετέρου τη Χριστιανική διδασκαλία, που ερμηνεύει την προφητεία του Ησαΐα ως προάγγελμα για τη γέννηση του Ιησού.*

Εμμανουήλ

1 Επισημαίνεται ότι και η μετάφραση της Ιουδαϊκής Εκδοτικής Εταιρείας (Jewish Publication Society) αποδίδει το

όνομα Εμμανουήλ ΜΟΝΟΛΕΚΤΙΚΑ: «*and shall call his name Immanuel*», ανατρέποντας το α΄ επιχείρημα του κ. Σαμπετάι.

Οι Εβδομήκοντα (Ο΄)

2 Δεν ευσταθεί η κατηγορία ότι πρόκειται για λάθος της χριστιανικής διδασκαλίας, όταν υποστηρίζει ότι ο Εμμανουήλ έμελλε να γεννηθεί από «παρθένο» μητέρα, ως «προσπάθεια αναγνώσεως Χριστολογικών αναφορών μέσα σε Βιβλικά κείμενα», διότι, όπως ο ίδιος γράφει: «*Η επίμαχη λέξη “αλμά” μεταφράζεται στους Εβδομήκοντα “παρθένος”*».

Μήπως αυτοί οι Εβδομήκοντα, που κατά τον ραββίνο δεν ήξεραν να μεταφράσουν σωστά τη λέξη “αλμά”, ήταν χριστιανοί που είχαν λόγο να αλλοιώσουν το κείμενο του Ησαΐα για δικούς τους σκοπούς; Η μετάφραση αυτή ήταν έργο των ίδιων των Ιουδαίων και στο Ταλμούδ αναφέρεται ως “*Targum Hashivim*”. Γράφει σχετικά η διαδικτυακή εγκυκλοπαίδεια Wikipedia:**

«Η Μετάφραση των Εβδομήκοντα αποτελεί τη σπουδαιότερη από τις πρώτες μεταφράσεις της Παλαιάς Διαθήκης και την πρώτη, στην ουσία, γραπτή μετάφραση από την ιουδαϊκή στην ελληνιστική κοινή γλώσσα. Η μετάφραση έγινε σταδιακά μεταξύ του 3ου και του 1ου αιώνα προ Χριστού από ελληνόγλωσσους Ιουδαίους. (...) Προφανώς ολοκληρώθηκε μέσα στο 2ο αιώνα προ Χριστού κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Πτολεμαίου Β΄ του Φιλάδελφου. (...) Αποτέλεσε τη Γραφή που είχαν οι ελληνόφωνοι Ιουδαίοι και χρησιμοποιούνταν ευρέως τον καιρό του Ιησού και των αποστόλων του».

Επίσης η **Ιουδαϊκή Εγκυκλοπαίδεια** («*Jewish Encyclopedia*»)***) παραθέτει:

«Εβδομήκοντα. – Η παλαιότερη και πιο σημαντική απ’ όλες τις μεταφράσεις που

έγιναν από Ιουδαίους είναι αυτή που ονομάζεται “των Εβδομήκοντα” (“interpretatio septuaginta virorum” ή “seniorum”). Πρόκειται για μνημείο της ελληνικής που μιλιόταν από την μεγάλη και σημαντική ιουδαϊκή κοινότητα της Αλεξάνδρειας· (...) την εποχή του Φιλάδελφου, δεύτερου των Πτολεμαίων (285-247 π.Χ.), (...) η μετάφραση ενθαρρύνθηκε από το βασιλιά και χαιρετίστηκε από τους Ιουδαίους της Αλεξάνδρειας. (...) ικανοποίησε την πιεστική ανάγκη που υπήρχε στην ιουδαϊκή κοινότητα, μεταξύ των οποίων η γνώση της εβραϊκής μειώθηκε ραγδαία από τις απαιτήσεις της καθημερινής ζωής.

Ο εγγονός του Ben Sira (132 π.Χ.), στον πρόλογο της μετάφρασης του έργου του παππού του, μιλά για το “Νόμο, τους Προφήτες, και τα υπόλοιπα βιβλία”, ότι υπήρχαν ήδη [μεταφρασμένα] στην εποχή του (...) μια υποσημείωση στην ελληνική [μετάφραση της] Εσθήρ φαίνεται να δείχνει ότι αυτό το βιβλίο ήταν σε κυκλοφορία πριν από το τέλος του β' αιώνα π.Χ. και οι Ψαλμοί των Εβδομήκοντα αντιγράφονται στο Α' Μακ. 7/ζ/17. (...) το σύνολο της (Π.Δ.) μεταφράστηκε στα ελληνικά πριν από την έναρξη της χριστιανικής εποχής (Swete, “An Introduction to the O.T. in Greek,” ch. i.). (...) Τα αποσπάσματα από την Παλαιά Διαθήκη που βρίσκονται στην Καινή κυρίως προέρχονται από τους Εβδομήκοντα (...) Είναι η έκδοση που χρησιμοποιήθηκε από τους Ιουδαίους ελληνιστές συγγραφείς, Δημήτριο, Ευπόλεμο, Αρτάβανο, Αριστέα, Ιεζεκιήλ και Αριστόβουλο, καθώς και στο βιβλίο της Σοφίας, τη μετάφραση του Ben Sira και τις Ιουδαϊκές Σίβυλλες. [...] Ο Ιώσηπος ακολουθεί στενά αυτή τη μετάφραση. (Freudenthal, “Hellenistische Studien,” ii. 171; Siegfried, in Stade's “Zeitschrift,” iii.32).»

Προφανώς όλα αυτά τα γνωρίζει καλύτερα από εμάς ο ραβίνος Σαμπετάι, όμως προτίμησε να περάσει στους ανα-

γνώστες του διαφορετική εντύπωση. Επίσης, αν και αντιγράφει το χωρίο από τη μετάφραση της Βιβλικής Εταιρείας, αποσιωπά ότι ο ίδιος αλλάζει το «παρθένος» που έχει η ΝΔΜ, γράφοντας «η “νέα κοπέλα”», αφήνοντας τον αναγνώστη του να νομίζει πως η ΝΔΜ συμφωνεί με την άποψή του.²

Είναι προφανές ότι οι Ο΄ –που έζησαν 500 χρόνια μετά τον Ησαΐα, γνώριζαν καλύτερα τα αρχαία εβραϊκά από ό,τι οι σημερινοί “εβραϊολόγοι”, που ζουν 2.500 χρόνια μετά και 2.000 χρόνια μετά τον Χριστό. Επίσης εκείνοι δεν είχαν λόγο να προσπαθήσουν να αλλάξουν το νόημα των λέξεων, αφού στον καιρό τους δεν είχε εγερθεί το ζήτημα του Μεσσία Ιησού.

Αλμά = παρθένος

3 Γράφοντας: «Σήμερα, όλοι οι εβραϊολόγοι συμφωνούν ότι, στα εβραϊκά η παρθένος λέγεται “μπετουλά”! Η δε λέξη “αλμά” σημαίνει “νεαρή κόρη”! Στη Βιβλική εβραϊκή “αλμά” σημαίνει κοπέλα, νεαρή κόρη σε ηλικία γάμου και, συνεπώς, δυνάμενη να παντρευτεί και να τεκνοποιήσει!» ο κ. Σ. με αυτή την κατηγορηματική φράση επιχειρεί να ανατρέψει το νόημα της προφητείας και την εφαρμογή της από τον Ιουδαίο Ματθαίο και όλους τους μεταγενέστερους (Ματθ. 1/α/22-23).

Κατ’ αρχήν ο ραβίνος έχει δίκιο ότι ως “παρθένος” κυρίως μεταφράζεται η λέξη “μπετουλά”, **εφόσον όμως παραγνωρίσουμε** ότι προσπερνά κάποιες “λεπτομέρειες” (βλέπε παρακάτω). Αλλά και πάλι αυτό από μόνο του δεν αποδεικνύει ότι οι Ο΄ έκαναν λάθος όταν μετέφρασαν ως “παρθένο” και τη λέξη “αλμά”.

Οι Εβραίοι χρησιμοποιούσαν κυρίως τρεις λέξεις που περιείχαν την έννοια της παρθένου· τις δύο που ήδη μνημονεύθηκαν από τον ραβίνο, αλλά και τη λέξη “ναάρ”.³ Για να μην κουράσουμε τους αναγνώστες, θα αναφερθούμε σε ένα μόνο παράδειγμα, όπου και οι τρεις λέξεις χρησιμοποιούνται ως εναλλακτικές και συνώνυμες. Πρόκειται για την περίπτωση της Ρεβέκκας, υποψήφιας ακόμη συζύγου του Ισαάκ, όταν ο δούλος του Αβραάμ Ελιέζερ, την συνάντησε στο πηγάδι της Μεσοποταμίας.

Ο συγγραφέας της Γένεσης στο χωρίο 24/λδ/16 γράφει: «Η δε παρθένος [ναάρ] ην καλή τη όψει σφόδρα· παρθένος [μπετουλά] ην, ανήρ ουκ έγνω αυτήν. καταβάσα δε επί την πηγήν έπλησεν την υδρίαν και ανέβη». Λίγο πιο κάτω, στο χωρίο 43, ο Ελιέζερ διηγείται: «Ιδού εγώ εφέστηκα επί της πηγής του ύδατος, και αι θυγατέρες των ανθρώπων της πόλεως εξελεύσονται υδρεύσασθαι ύδωρ, και έσται η παρθένος [αλμά] η αν εγώ είπω, πότισόν με μικρόν ύδωρ εκ της υδρίας σου».⁴

Ατυχώς για τον ραβίνο, αιώνες πριν καν υπάρξουν χριστιανοί, η λέξη “αλμά” μεταφράστηκε ως “παρθένος” από τους Ιουδαίους Εβδομήκοντα, στη δική τους ελληνική μετάφραση της Π.Δ., και στο παραπάνω χωρίο, όπως και στο Ησ. 7/ζ/14, τουλάχιστον δύο ολόκληρους αιώνες πριν από τον Ιησού, όπως προαναφέρθηκε.

Αλλά γιατί το έκαναν αυτό εκείνοι οι ραβίνοι; Η εβραϊκή λέξη “αλμά” στην εποχή της Παλαιάς Διαθήκης σήμαινε την πολύ νέα γυναίκα, συχνά σε ηλικία πριν μπορεί να γεννήσει, και δεδομένου ότι κανείς “έλεμ” (νέος της ίδιας ηλικίας) δεν θα είχε ακόμη γι’ αυτήν σεξουαλικό ενδιαφέρον, θεωρούνταν *a priori* παρθένος.⁵

Μπετουλά και Ναάρ

Η λέξη “μπετουλά”, που σαφώς σημαίνει “παρθένος”, αναφέρεται σε γυναίκα οποιασδήποτε ηλικίας –νέα ή ηλικιωμένη– αρκεί να είναι *virgo intacta* (=παρθένος ανέπαφη). Έτσι στο Λευ. 21/κα/1-3, ορίζεται ότι ο Αρχιερέας, που κανονικά απαγορευόταν να αγγίζει νεκρό σώμα, μπορούσε να εκτελέσει τις νεκρώσιμες υποχρεώσεις για μια αδελφή του, αρκεί αυτή να ήταν “μπετουλά”, δηλαδή να μην είχε παντρευτεί ποτέ.

Σημειώστε επίσης ότι η λέξη στον πληθυντικό (“μπετουλίμ”), σημαίνει «τις αποδείξεις της παρθενίας» (ΝΔΜ) ή «τα παρθένια» (Βάμβας) ή «τα δείγματα της παρθενικότητας» (Κολιτσάρας) – κατ’ άλλες πηγές ακόμη και τον παρθενικό υμένα. (Πρβλ. Δευτ. 22/κβ/15). Έτσι, μία “μπετουλά” είναι μια γυναίκα που έχει ακόμη άθικτο τον υμένα της (“μπετουλίμ”) ως φυσική ένδειξη σωματικής παρθενίας.⁶

Όμως δεν είναι κανόνας ότι η λέξη “μπετουλά” σημαίνει κατ’ ανάγκην “παρθένα” –όπως προτείνει ο ραβίνος– αφού στο Ιωήλ 1/α/8, ο Προφήτης καλείται να θρηνήσει: «υπέρ νύμφην [μπετουλά] περιεζωσμένην σάκκον επί τον άνδρα αυτής τον παρθενικόν» (=περισσότερον από την νύμφην, η οποία έχει φορέσει πένθιμον σάκκινον ένδυμα, διότι έχασε τον πρώτον νεαρόν και ηγαπημένον άνδρα της)–Κολιτσάρας).⁷

Από την άλλη, η λέξη “ναάρ” χρησιμοποιείται από τον Βοόζ δύο φορές σε σχέση με τη Ρουθ, που όπως γνωρίζουμε ήταν νεαρή μεν, χήρα δε, αφού υπήρξε παντρεμένη για κάποιο διάστημα, και συνεπώς η λέξη δεν έχει άμεση σχέση με την παρθενία (Ρουθ 2/β/5, 4/δ/12).

Το «σημείον»

4 Τέλος, αφού κάθε γυναίκα θα μπορούσε να συλλάβει παιδί με το φυσικό τρόπο και επίσης να το ονομάσει Εμμανουήλ, πού βρίσκεται το θεϊκό «σημείον» για το οποίο κάνει λόγο ο Προφήτης; Μόνο μία παρθενική γέννηση ήταν και είναι υπερφυσικό γεγονός που μπορεί να σταθεί ως «σημείον». Ο Ησαΐας βεβαίως θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τη λέξη “μπετουλά”, όπως είδαμε όμως, αυτή αναφέρεται σε γυναίκα οποιασδήποτε ηλικίας, ενώ εδώ επισημαίνεται ότι η συγκεκριμένη “παρθένος” θα ήταν γυναίκα και νεαρή.

Ως εκείνη τη στιγμή, το μόνο «σημείον» θαυματουργικής σύλληψης που είχε υπάρξει, αφορούσε μια ηλικιωμένη και στείρα γυναίκα που γέννησε παιδί,

όταν ο Θεός είπε στον Αβραάμ ότι θα γεννούσε η γριά Σάρρα (Γεν. 17/ιζ/15). Στο προκείμενο, όμως, ο Θεός μιλώντας μέσω του Ησαΐα, χρησιμοποιεί τη λέξη “αλμά” για να διευκρινίσει ότι αυτή η έσχατη θαυματουργική γέννηση δεν θα ήταν από γυναίκα ηλικιωμένη ή στείρα, αλλά από νεαρή γυναίκα που θα μπορούσε να γεννήσει παιδί βιολογικά, όμως το θαυμαστό στην περίπτωση της είναι ότι αυτό έγινε ενώ ακόμη ήταν “παρθένος”.

Συνεπώς η «**γυναίκα**» της οποίας το «**σπέρμα**» έμελλε να συντρίψει το κεφάλι του φιδιού (Γέν. 3/γ/15), είναι η Μαρία, η “αλμά” της οποίας η υπερφυσική σύλληψη «**εκ Πνεύματος Αγίου**» (Ματθ. 1/α/20), έφερε στον κόσμο τον Μεσσία, «σημείο» όχι μόνο για τον οίκο του Δαβίδ αλλά και για όλο τον κόσμο.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Ηλία Σαμπετάι, ραβίνου, «**Ιουδαϊσμός, Το πιστεύω-Οι πηγές**», Λάρισα 2011, σελ. 200-201. Στο βιβλίο του ο συγγραφέας παραθέτει τις εβραϊκές φράσεις και με εβραϊκή γραφή, όμως για τεχνικούς λόγους αυτό δεν μπορεί να γίνει εδώ.

2. Εδώ υπάρχει ένα πρόβλημα όσον αφορά την Ελληνική Βιβλική Εταιρεία, η οποία σε υποσημείωση επί του σημείου γράφει: “Ετσι μεταφράζουν οι Ο’ την εβρ. λ. «αλμά», η οποία στην κυριολεξία σημαίνει «νεαρή κόρη». Η ευθύνη εν προκειμένω είναι σημαντική.

3. Για την κατάσταση των γυναικών σε σχέση με τους άντρες, χρησιμοποιούσαν πολλές λέξεις, όπως: **Αλμά** – μια άγαμη, παρθένα, σεξουαλικά ώριμη νεαρή γυναίκα· **Μπετουλά** – παρθένα γυναίκα, είτε παντρεμένη είτε ανύπαντρη, είτε νέα είτε ηλικιωμένη· **Ναάρ** – κορίτσι ή νέα γυναίκα· **Ζονά** – μη παρθένα πόρνη· **Νοε-φέτ** – μοιχαλίδα· **Αγκουνά** – γυναίκα της οποίας ο σύζυγος είναι εξαφανισμένος· **Πιλέγκες** – παλλακίδα· **Ισά** – γυναίκα σύζυγος, και άλλες ακόμη.

4. Το κείμενο των Ο’ που χρησιμοποιούμε είναι από το ηλεκτρονικό πρόγραμμα www.theword.net.

5. Οι μελετητές διαφωνούν για το αν η λέξη “αλμά” θα πρέπει να μεταφράζεται ως “παρθένος” ή ως “κοπέλα σε ηλικία γάμου”. Ένα επιχείρημα κατά της απόδοσης της “αλμά” ως ανέπαφης παρθένου είναι ότι μια τέτοια αντίληψη καθιστά περιττή την έκφραση που ακολουθεί – «**ην ανήρ ουκ ἔγνω αυτήν**», αλλά αυτό δεν είναι σπάνιο στην εβραϊκή γλώσσα και η Βίβλος περιέχει άλλες περιπτώσεις παρόμοιων πλεονασμών. Π.χ. στο Ιώβ 24/κδ/21 γίνεται λόγος για «**την στείραν την ἄτεκνον**», παρόλο που καθένας θα σκεφτόταν πως θα ήταν αρκετό αν έγραφε μόνο “στείρα”, αφού οι στείρες δεν γεννούν παιδιά. Βλέπε επίσης στο Ησ. 54:1 που λέει «**στείρα, η μη τίκτουςα**» ή στο Β’ Σαμ. 14/ιδ/5, που λέει «**γυνή χήρα, και απέθανεν ο ανήρ μου**».

6. Οι Ιουδαίοι γνώριζαν περιπτώσεις που αυτό από μόνο του δεν ήταν ικανή απόδειξη της παρθενίας, όμως το θέμα ξεφεύγει από τα πλαίσια της παρούσας μελέτης.

7. Hamilton, Victor P., «The New International Commentary of the Old Testamen – The Book of Genesis».

* Σε προσεχές τεύχος θα δημοσιεύσουμε άλλο άρθρο, σχετικά με το περίφημο κεφάλαιο 53/γγ του Ησαΐα, στο οποίο επίσης αναφέρεται ο ραβίνος στο βιβλίο του.

** http://el.wikipedia.org/wiki/http://el.wikipedia.org/wiki/Μετάφραση_των_Εβδομήκοντα.

*** http://www.jewishencyclopedia.com/articles/3269-bible-translations/The_Septuagint.

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΕΣ ΔΗΘΕΝ "ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ"

Στο προηγούμενο τεύχος διαθέσαμε αρκετές σελίδες σχολιάζοντας την μεγάλη οικονομική "επιχείρηση" του βιβλίου για το παιδί που δήθεν "πήγε στον Ουρανό", και λέγαμε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο πως ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΑΤΑ. Επειδή όμως δεν είμαστε γιατροί ή ψυχολόγοι, χρειάζεται και ο λόγος των ειδικών. Να λοιπόν τι λένε οι αρμόδιοι επιστήμονες, επαληθεύοντας τον «Τ»:

Οι ερευνητές του Τμήματος Ψυχολογίας του πανεπιστημίου του Εδιμβούργου και του Συμβουλίου Ιατρικής Έρευνας του Κέμπριτζ, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι όλες οι παράξενες "επιθανάτιες" εμπειρίες που αναφέρουν πολλοί, ότι δήθεν βγαίνουν από το σώμα τους και κοιτούν από ψηλά, μιλούν με νεκρούς συγγενείς ή βλέπουν έντονο φως στο βάθος ενός τούνελ, δεν είναι παρά διαταραχές της φυσιολογικής λειτουργίας του νου, "τρικ" του μυαλού και όχι αυθεντικές περιηγήσεις στο υπερπέραν. Πολλές από αυτές μπορούν να εξηγηθούν με βάση την προσπάθεια του νου να βγάλει νόημα από τις ασυνήθιστες αισθήσεις και αντιλήψεις που έχει στη διάρκεια ενός τραυματικού συμβάντος.

"Ο εγκέφαλός μας είναι πολύ ικανός στο να μας εξαπατά", δήλωσε χαρακτηρι-

στικά η ερευνήτρια Δρ Καρολάιν Βατ. "Πολλοί που βιώνουν μια "επιθανάτια εμπειρία", δεν βρίσκονται σε πραγματικό κίνδυνο να πεθάνουν αλλά νομίζουν πως είναι. Οι επιστημονικές μελέτες δείχνουν ότι όλες οι όψεις μιας επιθανάτιας εμπειρίας έχουν βιολογική βάση", δήλωσε η Δρ Βατ.

Σε μία τυπική περίπτωση επιθανάτιας εμπειρίας, εκείνοι που τη βιώνουν, έχουν την εσφαλμένη επίγνωση πως "έχουν πεθάνει", κάτι όμως που συμβαίνει επίσης και σε μια σπάνια νευρολογική διαταραχή που ονομάζεται "σύνδρομο Κοτάρ", όπου ο ασθενής νιώθει σαν πτώμα που περπατάει, καθώς πιστεύει ότι είναι ήδη νεκρός.

Συνηθισμένες είναι και αναφορές για εξωσωματικές εμπειρίες, όπου οι άνθρωποι νιώθουν να "πλέουν" στον αέρα πάνω από τον εαυτό τους, όμως και τέτοιες εντυπώσεις μπορούν επίσης να δημιουργηθούν στο νου τεχνητά, μέσω διέγερσης μιας συγκεκριμένης περιοχής του εγκεφάλου, η οποία ρυθμίζει την αντίληψη και την επίγνωση.

Για το περίφημο "φως στην άκρη ενός σκοτεινού τούνελ", το οποίο μερικοί έχουν συσχετίσει με πρόγνωση μιας άλλης ζωής, επίσης είναι δυνατό να προκληθεί τεχνητά στο εργαστήριο, ενώ κάτι ανάλογο βιών-

νουν μερικές φορές και οι πιλότοι αεριωθουμένων, όταν υφίστανται μεγάλες επιταχύνσεις βαρύτητας (ονομάζεται φαινόμενο “υπερτασικής συγκοπής”). Αμερικανοί ερευνητές πιστεύουν ότι το “τούνελ” προκαλείται από ελλιπή τροφοδοσία αίματος και οξυγόνου στα μάτια.

Και τα αισθήματα ευδαιμονίας και ευφορίας –κοινά στις επιθανάτιες εμπειρίες– μπορούν να προκληθούν μέσω φαρμάκων, αλλά και ενδοκρινικών εκκρίσεων, όπως π.χ. η ορμόνη νοραδρεναλίνη, που απελευθερώνεται από τον εγκέφαλο, που μπορεί να δημιουργήσει έντονα θετικά συναισθήματα, ψευδαισθήσεις και άλλες ψυχικές εμπειρίες παρόμοιες με αυτές των επιθανάτιων.

©2008 HowStuffWorks

Η επιστημονική εμπειρία, λοιπόν, δείχνει ότι όλες οι όψεις μιας επιθανάτιας εμπειρίας έχουν νευρο-φυσιολογική ή ψυχολογική βάση και είναι κρίμα κάποιοι χριστιανοί να προσπαθούν να στηρίξουν την πίστη τους σε τέτοιες ψευδαισθήσεις και όχι στον ΑΨΕΥΔΗ λόγο το Θεού. **T**

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Το τριήμερο της αργίας 28 Οκτωβρίου έλαβε χώρα και τούτη τη χρονιά στο Σούνιο, η ετήσια **Γενική Συνέλευση των εκπροσώπων των Ελεύθερων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλάδας**.

Όπως ίσως θυμούνται οι αναγνώστες του «**T**» από την περσινή αναφορά μας στο αντίστοιχο τεύχος, τα πράγματα εξακολουθούν να μην είναι καλά για τη συγκεκριμένη ομάδα εκκλησιών, και η Εκτελεστική Διακονία που είχε εκλεγεί τότε, αποσύρθηκε, ενώ κάποια μέλη της ούτε καν μπήκαν στον κόπο να παραστούν στις εργασίες. Ως αποτέλεσμα δεν υπήρξε καν ο ελάχιστος απαιτούμενος αριθμός υποψηφιοτήτων για να εκλεγεί νέα Ε.Δ.

Ως σοβαρότερη αιτία καταγγέθηκε η ανύπαρκτη συνεργασία με τα Δ.Σ. των Σωματείων που διαχειρίζονται τα περιουσιακά στοιχεία των εν λόγω εκκλησιών, τα οποία σαμπόταραν την Ε.Δ.

Εν τέλει και ύστερα από συνοπτικές διαδικασίες, αποφασίστηκε –για πρώτη φορά– **ΝΑ ΜΗΝ ΕΚΛΕΓΕΙ Εκτελεστική Διακονία, και στη θέση της να τοποθετηθεί**

μία **ΤΡΟΪΚΑ** (είναι της μόδας), η οποία θα προσπαθήσει να δημιουργήσει γέφυρες επικοινωνίας ανάμεσα στις εκκλησίες και τους διαχειριστές της περιουσίας, διότι, ως γνωστόν, **«δει δη χρημάτων και άνευ τούτων ουδέν εστι γενέσθαι των δεότων»**.

Από όσα μπόρεσε να πληροφορηθεί ο «**T**», δεδομένου ότι οι συνεδριάσεις γίνονται “κεκλεισμένων των θυρών”, το κλίμα ήταν ψυχρότατο, δεν υπήρξε διάθεση επικοινωνίας και ανταλλάχθηκαν χαρακτηρισμοί.

Κατά τη γνώμη πολλών, το πρόβλημα είναι οι διοικήσεις των ψευδεπίγραφων Σωματείων “**Σύνδεσμος Μελών Ελευθέρων Ευαγγελικής Εκκλησίας Αθηνών**” και “**Κοινωνία Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλάδος**”, στα οποία ο εκλιπών Θ. Καρμπόνης είχε επιτύχει να συγκεντρώσει τα ακίνητα των περισσοτέρων τοπικών εκκλησιών και των εγκαταστάσεων στο Σούνιο, για να ελέγχει τα πάντα.

Όμως τα Σωματεία αυτά είναι ψευδεπίγραφα, επειδή, όπως λέγεται, οι ηγε-

σίες (που στην ουσία είναι μία / τα ίδια πρόσωπα) **δεν επιτρέπουν την ελεύθερη εγγραφή ΝΕΩΝ ΜΕΛΩΝ**. Έτσι, –κατά πληροφορίες που περιμένουν να διαψευστούν–, τα Σωματεία ελέγχονται από συγκεκριμένες οικογένειες, που **διαχειρίζονται τις περιουσίες των εκκλησιών ΕΡΗΜΗΝ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ**, με όλα τα ενδεχόμενα κακής ή άστοχης διοίκησης.

Καθείς θα περίμενε από χριστιανικές κινήσεις να είναι ΦΑΝΕΡΕΣ, χωρίς μυστι-

κοσυμβούλια και κρυφά στοιχεία. Ο Χριστός δίδαξε ότι «**πας, όστις πράττει φαύλα, μισεί το φως και δεν έρχεται εις το φως, διά να μη ελεγχθώσι τα έργα αυτού**» (Ιωάν. 3/γ/20) και προειδοποίησε ότι «**οι πράξαντες τα φαύλα [θέλουσιν εξέλθει] εις ανάστασιν κρίσεως**» (Ιωάν. 5/ε/29). **Είναι αυτό, λοιπόν, που θέλουν τα Δ.Σ. των εν λόγω Σωματείων; Δεν θα θέλαμε με τίποτε να βρισκόμασταν στη θέση τους.** ❶

ΟΤΑΝ Ο ΛΑΟΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ...ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ

Πάλι θα δανειστούμε από τον γνωστό Αρχιμανδρίτη **Δ. Αεράκη** ένα δημοσίευσμά του στο περιοδικό «**Ιωάννης ο Βαπτιστής**» (Οκτ. 2011). Ο πατέρας μας έλεγε τη φράση: «**Τι ο μύθος εννοεί κι ο τυφλός αυτός το βλέπει...**»

Υπάρχει λύσις. Είναι ο Χριστός. Αλλά λίγοι είναι με τον Χριστό τού «**Μακάριόν εσσι διδόναι μάλλον ή λαμβάνειν**» (Πράξ. 20/κ/15). Οι πλείστοι είναι του Μαμωνά, του κλεφταρά Μαμωνά. Του λήσταρχου Μαμωνά. Του κομπιναδόρου Μαμωνά. Του ασύλληπτου Μαμωνά.

- Ο λαός περιμένει. Τι περιμένει; Να συλληφθούν αυτοί που "τα πήραν": Άξιον και δίκαιον. Αλλά πώς; Αν περιμένει ο καπετάνιος να συλληφθεί ο πειρατής, το καράβι θα βουλιάξει.

- Ο λαός περιμένει. Ανεξάρτητα από ποιοι τα πήραν, περιμένει τους ηγέτες του, να αρθούν σε ύψη προσφοράς,

- Ο πρόεδρος της Δημοκρατίας να μην εισπράξει ένα χρόνο το μισθό του. Το ίδιο και ο πρωθυπουργός και οι υπουργοί.

- Οι βουλευτές να εισπράττουν όσο και ένας καθηγητής. Οι εκκλησιαστικοί να προβούν και σε άλλες θυσίες.

- Οι εκκλησιαστικοί τόποι με χρυσά τάματα, να εκποιήσουν όλα τα "τάματά" τους και να τα δώσουν όλα.

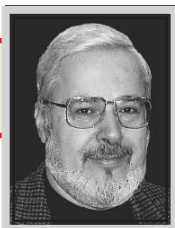
- Ο τόπος θέλει ελπίδα. Οι νέοι προοπτική ζωής. Να μεριάσουν οι λίγοι. Για να περάσουν οι πολλοί, όλοι!

Ενώ όμως αυτές τις αλήθειες μπορεί να τις δει κι ένας τυφλός, δυστυχώς δεν τις βλέπουν οι "ανοιχτομάτηδες" και "αετονύχηδες" ΗΓΕΤΕΣ του ταλαίπωρου λαού μας...

Ή μάλλον τα βλέπουν και στενοχωρούνται και θυμώνουν όταν κάποιοι σαν τον π. Αεράκη τολμούν να τα πουν και να τα γράψουν. Αλίμονο! ❶

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΑ

Αν σας ενδιαφέρουν τα σχόλια της στήλης «**Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών**», λειτουργεί με επιτυχία ένα μπλογκ –στη διεύθυνση neakaipalaia.blogspot.com– που με τίτλο «**ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΑ**» δημοσιεύει αντίστοιχη ύλη σχεδόν σε καθημερινή βάση. Από εκεί οι χρήστες του διαδικτύου μπορούν να ενημερώνονται και για την κυκλοφορία των νέων τευχών του «**ΤΥΧΙΚΟΥ**» αμέσως μόλις δημοσιεύονται, χωρίς να περιμένουν τον ταχυδρόμο. **Επισκεφθείτε το. Κάποιοι λένε ότι αξίζει τον κόπο.** ❶

Εκ καρδίας

Πιστεύετε σε θαύματα;

Τα θαύματα είναι ένα ζήτημα που ενδιαφέρει πολλούς –πιστούς και άπιστους– καθέναν από τη δική του οπτική γωνία και τρόπο σκέψης. Άλλοι έχουν πάψει να πιστεύουν και να περιμένουν θαύματα. Άλλοι νομίζουν ότι θαύμα είναι να τους περάσει κάποιος πόνος στο γόνατο...

Εμείς, όμως, αγαπητοί αναγνώστες, τον μήνα Αύγουστο που πέρασε ζήσαμε ένα αληθινό θαύμα, που δεν συνίσταται ούτε σε ζήτημα υγείας ούτε σε κάποιο “ενύπνιο” ούτε σε κάποιο “όραμα” που είδαμε. **Το δικό μας θαύμα** αφορά τα οικονομικά του «**ΤΥΧΙΚΟΥ**», καθώς αυτόν τον Αύγουστο αφενός η κυβέρνηση νομοθέτησε ώστε να 10πλασιαστούν τα ταχυδρομικά τέλη των περιοδικών –συνεπώς και του «**Τ**»– αφετέρου δε, συνήθως, αυτό το μήνα οι προσφορές που λαβαίνουμε είναι περιορισμένες λόγω της απουσίας αρκετών αναγνωστών μας στις θερινές διακοπές τους.

Ήμασταν, λοιπόν, σκεπτικοί και προβληματισμένοι για το πώς θα αντιμετωπίσουμε αυτό το σοβαρό πρόβλημα, και –παρά τη μείωση των τελών από τα ΕΛΤΑ στο 4πλάσιο, όπως γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος–, για πρώτη φορά αναγκαστήκαμε να ζητήσουμε την υποστήριξη όσων έχετε τη δυνατότητα, ώστε να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε στα επιπλέον έξοδα.

Αλλά ο Θεός λειτουργεί διαφορετικά και ξεπερνά όλες τις βουλές και τις προβλέψεις μας. Έτσι, όταν στις αρχές Οκτωβρίου ήρθε το έντυπο κίνησης του λογαριασμού μας από την Τράπεζα, έκπληκτοι διαπιστώσαμε ότι **ΜΟΝΟ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ**, και χωρίς να έχουμε ακόμη ενημερώσει κανέναν για το πρόβλημα, δύο άτομα είχαν καταθέσει ο ένας **1.000 ΕΥΡΩ** και ο άλλος **500 ΕΥΡΩ!!!** Επιπλέον ένας αναγνώστης από την Κύπρο πρόσφερε **200 ΕΥΡΩ!!!**

Σημαίνει αυτό ότι τώρα έχουμε χρήματα για σπατάλες; Κάθε άλλο. Όμως έχουμε χρήματα για να συνεχίσουμε στους πρώτους μήνες του επόμενου έτους. Όλα αυτά μάλιστα, **ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΡΟΛΑΒΟΥΜΕ ΝΑ ΣΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΟΥΜΕ ΚΑΝ!** Αυτό αποδεικνύει ολοφάνερα **ΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** και την μεγάλη αγάπη σας για τούτη τη διακονία.

Η συγκίνηση και η ευγνωμοσύνη μας στον Θεό και τους δικούς Του ανθρώπους είναι ανέκφραστες! Ο Θεός να σας ευλογεί όλους! ☛

Πώς περνάει ο καιρός!!!

«Διότι είμεθα ξένοι ενώπιόν σου και πάροικοι, καθώς πάντες οι πατέρες ημών· αι ημέραι ημών επί της γης είναι ως σκιά, και μονιμότης δεν υπάρχει» (Α΄ Χρον. 29/κθ/15)

Θέλουμε να ζήσουμε, όσο το δυνατόν περισσότερο, όμως ένα κύμα σαν αυτό της θάλασσας, μας ακολουθεί σταθερά, θέλοντας να σβήσει τα ίχνη της ζωής μας.

Ο άνθρωπος ανέκαθεν ήθελε να αφήσει **μνημεία** της παρουσίας του στον κόσμο αυτό· σ' αυτό οφείλουν την ύπαρξή τους οι προϊστορικές βραχογραφίες και όλα τα μεγάλα οικοδομήματα της αρχαιότητας.

Αλλά και **εμείς**, ο καθένας μας, βλέπουμε τα παιδιά μας και τα έργα μας ως **κάτι που αξίζει** να μείνει για να θυμίζει το διάβα μας σ' αυτή τη ζωή, καθώς όλοι νομίζουμε πως ό,τι κάναμε και ό,τι υπήρξαμε, **κάτι αξίζει** για να το θυμούνται οι επερχόμενοι.

Να όμως **που** το πέρασμά μας έχει τόσο σύντομη διάρκεια... Όταν πέθανε μία θεία μας, ανάμεσα στις πολλές φωτογραφίες που εκείνη κρατούσε ως θησαυρό σ' ένα κουτί, προσπαθούσαμε να διακρίνουμε γνωστά πρόσωπα. Αλλά τα περισσότερα ήταν άτομα εντελώς άγνωστα σ' εμάς, και όταν ρωτήσαμε άλλους συγγενείς, κανένας δεν τους γνώριζε... Σαν εικόνες αποτυπωμένες στην άμμο, πέρασαν και έσβησαν από τις μνήμες τις δικές μας και των άλλων.

Ο σοφός Παροιμιστής έγραψε: «**Τα τρία ταύτα είναι θαυμαστά εις εμέ, μάλιστα τέσσαρα δεν εννοώ· Τα ίχνη του αετού εις τον ουρανόν· τα ίχνη του όφεως επί του βράχου· τα ίχνη του πλοίου εν μέσω της θαλάσσης· και τα ίχνη του ανθρώπου εν τη νεότητι**» (Παρ. 30/λ/18-19). Και ο Ψαλμωδός προσεύχεται στον Θεό: «**Μνήσθητι πόσον βραχύς είναι ο καιρός μου, εν τίνι ματαιότητι εποίησας πάντας τους υιούς των ανθρώπων**» (Ψαλ. 89/πθ/47).

Αλλά βεβαίως ο Θεός δεν χρειάζεται να Του υπενθυμίζουμε κάτι. Εμείς έχουμε ανάγκη να θυμόμαστε την πραγματικότητα και να ετοιμαζόμαστε για την επόμενη κατάσταση. Αντίθετα από αυτό που κάνουν οι άνθρωποι, που αποφεύγουν να σκέφτονται το τέλος της ζωής τους, ο Μωυσής ευχόταν: «**Είθε να ήσαν σοφοί, να ενόουν τούτο, να εσυλλογίζοντο το τέλος αυτών**» (Δευτ. 32/λβ/29).

Ας χαρίσει ο Θεός σ' εμάς τούτη τη σοφία!

ΚΩΔΙΚΟΣ
3360

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΜΗΛΟΤΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN